

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ”

Ο ΕΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

59

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΙΒΩΤΟΣ

·: Τύπος “ΦΟΙΝΙΚΟΣ”, Βενιζέλου 60 - Θεσσαλονίκη ·:

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης	σελ.	97
Ὁ Σταυρός μας	»	99
Ἱστορικές σελίδες	»	102
Ὁ Ὑπουργὸς Β. Ε. εἰς Ἅγιον Ὅρος.	»	106
Μορφές τοῦ Ἁγίου Ὁρους	»	114
Περὶ ὑπομονῆς εἰς τὰς θλίψεις	»	121
Σκέψεις	»	122

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Τὸ ἐρημητήριον τοῦ Μοναχοῦ Παχώμιου
εἰς τὸ φρικαλέον Καρούλι.

Ὁ ἐρημίτης Παχώμιος μοναχὸς ἔστησε τὴν ἀετοφωλεάν του ἐπὶ μᾶς κοιλότητος ἐπὶ ἀποκρήννου καὶ ἰλιγγιώδους βράχου. Ἄνω δὲν ὑπάρχει ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμον διότι ὑψοῦται κατακορύφως ὁ βράχος. Κάτω καταλήγει ἀποκρήμνως καὶ εἰς βάθος περὶ τὰ 150 μέτρα εἰς ἀπύθμενον μελανὴν θάλασσαν. Ἡ μόνη ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμον εἶναι ἡ διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ἡσυχαστηρίου του ρίψης καλαθίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ διερχόμενοι διὰ λέμβων καὶ πετρελαιοκινήτων ἀφίνουν ὅ,τι ἕκαστος ἔχει εὐχαρίστησιν εἰς τρόφιμα.

Ὁ μοναχὸς Παχώμιος σπανίως ἐξέρχεται τοῦ ἡσυχαστηρίου του δι' ὅπῃς τινος διὰ μέσου τοῦ βράχου. Εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Καρουλίων εὐρίσκονται περὶ τὰ 15 τοιαῦτα ἡσυχαστήρια (ἀετοφωλεαί). Οἱ κατοικοῦντες εἰς αὐτὰ μοναχοὶ οὐδεμίαν παρηγορίαν ἔχουν, στερούμενοι τῶν πάντων.

Ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἄλλοτε, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐὰν δὲν διέλθῃ διὰ θαλάσσης ἐκ τῆς περιοχῆς αὐτῆς δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὅρος.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

« Μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε· δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλόν, πεπεισμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ, ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν».

(Λουκ. στ. 37-39.).

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΑΘΩ,

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Τὸ ἐπίσημον Πατριαρχικὸν ὄργανον «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» ἀσχολούμενον μὲ τὴν δευτέραν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου γράφει ἀναφορικῶς τὰ ἀκόλουθα: «Εἰς τὴν μακροαίωνα ἀγιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας κενὰ δὲν ὑπάρχουν. Κάθε ἐποχὴ ἔχει καὶ τοὺς ἀγίους τῆς. Καὶ ἡ πολύτιμος αὐτῆ παραδόσις συνεχίζεται καὶ σήμερον. Πέρυσιν ἀκόμη ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὴν κοινὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πεποίθησιν ἀπηχοῦσα, ἐνέταξεν εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἁγίων τὸν Ὁσιον Νικόδημον, τὸν Ἁγιορείτην. Ἡ εὐμενεστάτη ἀπήχησις τῆς πράξεως ταύτης τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καθ' ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, μαρτυρεῖ πόσον δικαία καὶ ἐπιτυχὴς ἦτο».

Γράφουσα τὰ ἀνωτέρω ἡ Πατριαρχικὴ ἐφημερὶς δὲν ὑπερβάλλει, ἀλλ' ἀπλῶς πιστοποιεῖ ἓν γεγονός καὶ μίαν ἀλήθειαν. Πράγματι, εὐάρεστος ὑπῆρξεν ἡ ἀπήχησις τῆς ἐπισήμου ἀνακηρύξεως τοῦ Μεγάλου Νικοδήμου εἰς Ἅγιον, καὶ ἐχαιρετίσθη αὕτη παρ' ὅλου τοῦ Χριστιανικοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου ὡς ἀγιοποίησις Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεμένετο εἶναι τὸ ἐπιδειχθὲν ἐνδιαφέρον παρὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, μὲ ὅσα σχετικῶς ἐγράφησαν καλὰ καὶ εὐφημα, διὰ τῶν ὁποίων ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξαίρεται ὡς παγχριστιανικὴ ἡ προσωπικότης τοῦ θείου Πατρός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁμολογεῖται παγκοσμίως ὅτι «Τὸ Ἅγιον Ὄρος παραμένει καὶ σήμερον ὁ καθηγιασμένος τόπος ὅπου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀγιωσύνην».

Παρὰ τὰς ἐκδηλώσεις ὅμως ταύτας τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν, ἐπιλοτύπως θὰ κρατήσῃ δι' ἑαυτὴν τὸν Ὁσιον ἢ ἀγαπητὴν του

Ὁρθοδοξία, τιμῶσα καὶ δοξάζουσα αὐτὸν εἰς τὸ εὐρύτατον πλαίσιον αὐτῆς, καθ' ὃ ὀφειλέτις καὶ εὐγνωμονοῦσα, ἀντὶ ὅσων καὶ ἐκεῖνος ὑπὲρ αὐτῆς «ἐμόχθησε μέχρι θανάτου». Πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τῆς θέσεως ταύτης θὰ παραθέσωμεν τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν μεγαλειτέραν ὀρθόδοξον χώραν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην εὐρίσκομεν εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησίαν» ἔχουσαν οὕτω.

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνεδρίαν της τῆς 7ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἠσχολήθη μὲ τὴν ἀπὸ τῆς 31ης Μαΐου 1955 Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου περὶ ἀγιοποιήσεως Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως τὸ ἅγιον ὄνομά του καταχωρισθῆ εἰς τὸ Ρωσικὸν Μηναῖον καὶ ἐορτάζηται ἡ μνήμη του εἰς τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατ' ἔτος τὴν 14ην Ἰουλίου, διὰ τῆς τελέσεως τῆς διὰ τοὺς ὁσίους προβλεπομένης ἀκολουθίας, μέχρι τῆς συντάξεως ἰδίας ἀκολουθίας του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Ρωσικῆς Ἱερᾶ Συνόδου καὶ τῆς ἐκφρασθείσης ἐκεῖθεν ἐπιθυμίας, ὅπως ἀποσταλῆ καὶ εἰς Ρωσίαν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διέταξεν ἀμέσως νὰ ἐκτυπωθῆ κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὸ Πατριαρχικὸν περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» ἡ γλαφυρὰ καὶ ἔμμουσος ἀκολουθία τοῦ ἀοιδίμου Διδασκάλου ἡ ποιηθεῖσα ὑπὸ Γερασίμου ὑμνογράφου, τοῦ μόνου, καὶ οὕτω διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ κυκλοφορήσῃ αὕτη, ὅχι μόνον εἰς Ρωσίαν ὅπου ἐζητήθη πρὸς μετάφρασιν καὶ χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀδελφὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς πανηγυρικὸν ἐορτασμὸν τῆς ἱερᾶς μνήμης αὐτοῦ, τόσον ὑπὸ τῶν ἑλληνοφώνων χριστιανῶν πανταχοῦ τῆς γῆς, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ἀλλογλώσσων ὁμοδόξων εἰς ἄλλας χώρας.

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ δεύτερον παρὸν ἔτος ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου ἐορτάσθη μεγαλοπρεπῶς, παρουσίᾳ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ πλήθους χριστιανῶν, προεξάρχοντος ἐν τε τῷ ἑσπερινῷ καὶ τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Ἰακώβου.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΣ!

Σὲ ἓνα πετρώδη δρόμο, πὸν ὁ καφετρός ἥλιος ἔδερε μετὶ τὶς πύρινες ἀκτῖνες τοῦ τὸν τόπο, ἓνας ὁδοιπόρος, πὸν ἤρχετο μετὰ μεγάλο πόθο στὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ τῆς πίστεώς μας, αἰσθάνεται πολὺ τὸν κόπο τῆς ὁδοιπορίας, διότι ἦτο καὶ ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς μετὰ ἐξῆντα χρόνια εἰς τοὺς ὤμους τοῦ καὶ μετὰ πολλὰ βάσανα. Συχνά, ἐνῶ περιπατοῦσε στὸ ἡλιοπύρι καὶ ὁ ἰδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό του, παρεπονεῖτο καὶ ἔλεγε μέσα του· «Εἶναι πολὺ βαρὺς ὁ σταυρὸς πὸν μοῦ ἔδωκες, Θεέ μου, μετὰ τὰ πολλὰ βάσανα πὸν ἔχω! ὦ τὸ γνωρίζω ὅτι πρέπει καθένας νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸ του γιὰ νὰ μοιάσωμεν μετὰ τὸν Χριστὸν μας, πὸν ἐπῆγε στὸν τόπο τοῦ κρανίου «βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ». Μὰ ὁ δικός μου σταυρὸς πὸν φέρω τόσα χρόνια μετὰ συντριβεί. Δὲν θὰ μπορούσες, πατέρα μου οὐράνιε, νὰ μοῦ μετριάσῃς τὶς δοκιμασίαις αὐτές, νὰ μοῦ κάμῃς τὸν σταυρὸ ἑλαφρότερο;» Μετὰ αὐτὲς τὶς σκέψεις, μετὰ αὐτὴν τὴν θερμὴν ἰκεσία, τὴν νοερὰ προσευχὴν, ἔφθασε κατάκοπος σὲ ἓνα χάνι. Ὁ ἥλιος εἶχε ἔξαφανισθῆ «εἶχε βασιλέψῃ» μέσα στὴ θάλασσα μετὰ μεγαλοπρέπεια, διότι ἐπλησίαζε ἡ ἡμέρα νὰ βραδυάσῃ. Τὸ ἡλιοπύρι διεδέχθη μία ὥραία δροσιὰ πὸν ἤρχετο μετὰ τὴν αὐρα τῆς θαλάσσης. Τὴν ἔστειλε ὁ Κύριος, πὸν ἔρχεται «ἐν αὐρα λεπτῇ» ὡς δῶρον στὴν ἡλιοκαμένη γῆ νὰ τὴν δροσίσῃ.

Ὁ ὁδοιπόρος μας κατάκοπος ἔπεσε σὲ μιὰ γωνιά νὰ ξεκουρασθῆ. Ἀφοῦ ἔφαγε λίγο ξερὸ ψωμὶ καὶ κρεμμύδι - ἦτο δεκαπενταύγουστος καὶ ἐνήστευε - ἔκαμε τὴν προσευχὴν του μετὰ παράπονα πάλι, ἔξαπλώθη καὶ τὸν ἐπῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος, γλυκά, γλυκά, πὸν τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὸν πολὺν κόπο τοῦ δρόμου.

Ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, εἶδε ἓνα περίεργο ὄνειρο. Ἐνα φῶς ἐκτυφλωτικὸ τὸν περιετριγύρισε, πὸν ἐφώτισε ὅλο τὸ χάνι, σὰν νὰ ἦτο ἡμέρα. Ὁ Χριστὸς παρουσιάσθη μπροστά του καὶ μετὰ γλυκειὰ φωνῆν τοῦ λέγει: «Θέλεις, παιδί μου, ἓνα διαφορετικὸ σταυρὸ ἀπ' αὐτὸν πὸν σοῦ ἔχω δώσει;» «ὦ ναί, Χριστέ μου, ἀπήντησε ὁ

ὄδοιπόρος. Αὐτὸς πού ἔχω εἶναι πολὺ βαρὺς. τὸν ἔχω πολλὰ χρόνια, ἀπὸ παιδὶ πιά, ἐγήρασα τώρα. Πρῶτα τὸν ἔφερα εὐχάριστα, διότι ξέρω ὅτι αὐτὸς θὰ μὲ φέρῃ κοντά σου. Μὰ τώρα ἐγήρασα καὶ δὲν μπορῶ. Μοῦ εἶναι πολὺ βαρὺς. Καὶ ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ ζήσω ἀκόμη πολὺ, θὰ ἤθελα ἓνα ἐλαφρότερο σταυρό. Ἐσύ, Χριστέ μου, πού εἶσαι ὁλος ἀγάπη, ξεκούρασέ με μὲ ἓνα ἄλλο σταυρό. Σὲ παρακαλῶ κάμε μου αὐτὴ τὴν χάρι».

«Ἐλα, παιδί μου, μαζί μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Χριστός μας μὲ τὴν γλυκεῖα καὶ ἐπιβλητικὴ φωνή του, γιὰ νὰ ἀλλάξῃς τὸν σταυρό σου· καὶ ἐπῆγαν μαζί μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά.

Ἐκεῖ τοῦ λέγει «Ἐδῶ μέσα εὐρίσκονται ὅλοι οἱ σταυροὶ πού ἔδωκα στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ παραδείσου. Ἄφησε ἔξω τὸν σταυρό σου, ἔμπα μέσα καὶ διάλεξε ὅποιον σταυρὸ θέλεις καὶ θεωρεῖς κατάλληλο γιὰ τὸν ἑαυτό σου».

Ὁ γέρον ὄδοιπόρος χαρούμενος ἐμπῆκε μέσα καὶ τὶ νὰ ἰδῆ! Βλέπει μὲ μεγάλη του ἐκπληξι ἀλλὰ καὶ φρίκη μυριάδες σταυροὺς πού ἔφεραν οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ θὰ φέρουν μέχρι τῆς συντελείας αὐτοῦ. Ἦσαν διάφοροι στὸ μέγεθος, στὸ βάρος, στὴ λάμπη! Ἐδῶ ἦτο ὁ σταυρὸς τῆς οἰκογενειακῆς φιλονεικίας, τῆς ἀπειθαρχίας τῶν τέκνων, τῆς ἀγνωμοσύνης, τῆς ἀνυπακοῆς τῶν ὑποτακτικῶν. Ἐκεῖ ὁ σταυρὸς τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ἰσόβιας παραλύσεως, τῆς ἀπώλειας τῶν ματιῶν - τὶ βαρὺς - πιὸ πέρα ὁ σταυρὸς τῆς συκοφαντίας, τοῦ θανάτου τῶν ἀγαπημένων μας, τῆς ὀρφάνιας, τοῦ χωρισμοῦ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνους πού ἀγαποῦμε καὶ συνδεόμαστε χριστιανικὰ - πόσον βαρὺς καὶ αὐτός! Ἐκεῖ ἐπάνω ὁ σταυρὸς τῶν διωγμῶν διὰ τὴν πίστιν, τῶν εἰρωνιῶν διὰ τὴν χριστιανικὴν ἢ μοναχικὴν ζωὴν. Στὸ βάθος ὁ σταυρὸς τῆς ἐξορίας διὰ τὸν Χριστόν! Ἐκεῖ βλέπει τὸν σταυρὸν τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου, τοῦ Χρυσοστόμου, πού τὸν ἔφερε τρία χρόνια στὴν Κουκουσὸ τῆς Ἀρμενίας. Πόσον ἔλαμπεν αὐτὸς ὁ σταυρὸς τοῦ Χρυσοστόμου, διότι ἦτο ὀλόχρυσος. Βλέπει κοντὰ σ' αὐτοὺς τὸν σταυρὸν τῶν ἐξορίστων Κυπρίων ἱεραρχῶν στὰς Σεϋχέλας τοῦ Ἰνδικοῦ καὶ τῶν ἑκατομμυρίων ρώσων στὴν Σιβηρία. Πιὸ ἐπάνω ὀλόλαμπρον τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου διὰ τὸν Χριστόν!.

Ὁ ὄδοιπόρος μας ἐσάστισε καὶ δὲν ἤξευρε ποιὸν νὰ διαλέξῃ. Ἐπῆκε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παρατηροῦσε, σάν νὰ ἐξύγιζε αὐτούς, ἀλλὰ

δὲν ἀπεφάσιζε. Ὅλοι τοῦ ἐφαίνοντο βαρεῖς καὶ στὸ ἀντίκρουσμα καθενὸς ἔλεγε σιγά, «ὄχι αὐτόν, ὄχι αὐτόν, εἶναι πολὺ βαρὺς δὲν θὰ μπορῶ νὰ τὸν σηκώσω». Τέλος ἐρωτᾷ «Μὰ Κύριε εἶναι ἀνάγκη νὰ διαλέξω; Δὲν εὐρίσκω κατάλληλον. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ. «Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, διότι χωρὶς σταυρὸν εἰς τὴν γῆν δὲν ὑπάρχει στέφανος δόξης εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ἐγὼ ἐδοξάσθηκα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου καὶ ὡς ἄνθρωπος, διότι ἔγινα ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

Ὁ ὁδοιπόρος ψάχνει ἀκόμη χωρὶς νὰ καταλήγῃ σὲ ἀποτέλεσμα. Ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ τὸν διευκολύνῃ, τοῦ λέγει «γιά ἰδὲς ἐκεῖ εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν». Παρατηρεῖ καὶ βλέπει ἓνα σταυρὸ μικρὸ ἀλλὰ πολὺ λαμπρὸ, πού τὸν γοητεύει. Λέγει ἀμέσως στὸ Χριστὸ «Χριστέ μου αὐτὸν θέλω. Μοῦ φαίνεται ὁ καλύτερος καὶ ἐλαφρότερος ὄλων. Οἱ ἄλλοι εἶναι βαρεῖς καὶ ἀποκρουστικοὶ καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τοὺς φέρω. Αὐτὸν θέλω... αὐτόν...». Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ: «μπορεῖς νὰ τὸν πάρῃς». Ὁ ὁδοιπόρος χαρούμενος πλησιάζει, τὸν παίρνει στὰ χέρια καὶ τι βλέπει μὲ ἐκπληξί! εἶναι ὁ ἰδικὸς του σταυρὸς, πού ἔφερε ἐπὶ 60 ἔτη.. Ὁ σταυρὸς ὁ κατάλληλος γιὰ αὐτὸν καίτοι τὸν ἐθεωροῦσε βαρύν. Τὸν κατέλαβε μεγάλη συγκίνησι καὶ ἐξύπνησε. Εἶδε ὅτι ἦτο εἰς τὸ χάνι. Ἐσκέφθη πολὺ γιὰ τὸ ὄνειρο. Ἐγονάτισε καὶ μιὰ θερμὴ προσευχή, πού ἐμύριζε εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Χριστὸ ἐκίνησε τὴν γλῶσσα του. Εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν Χριστὸν διὰ τὸν σταυρὸν πού τοῦ εἶχε δώσει, τὸν τόσον ἐλαφρόν, τὸν ἀνάλογον μὲ τὰς δυνάμεις του, τὸν σταυρὸν πού θὰ τοῦ ἔδινε τὴν χαρὰ καὶ τὴν δόξα τοῦ οὐρανοῦ!

Γεμᾶτος τώρα χαρὰ, ἐξακολούθησε τοὺς δύο δρόμους, τὸν ἓνα πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸν ἄλλον τῆς ζωῆς, φέρων στὸν ὦμο τὸν σταυρὸν καὶ ἔφθασεν ὡς ὁ Χριστὸς εἰς τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ!!

Ὡ σὺ πτωχὴ μου ψυχὴ, πού πολλές φορὲς μεμψιμοιρεῖς, πού κλαῖς διὰ τὰς θλίψεις τῆς ζωῆς, τὰς ἀσθενείας, τὰς ψυχικὰς πτώσεις, τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς σου ἀδελφοὺς πνευματικὸς ἢ σωματικὸς, πού σοῦ φαίνονται ὅλα μαῦρα καὶ κατασκότεινα. Μὴ ἀποθαρρύνεσαι καὶ τὰ χάνεις. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὁ σταυρὸς σου, ὁ σταυρὸς πού μπορεῖς νὰ φέρῃς, πού εἶναι ὁ κατάλληλος γιὰ σέ, ὁ ἐλαφρότερος ὄλων.

Σήκωσέ τον μὲ χαρὰ ὡς ὁ Παῦλος πού ἔλεγε «χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου». Εὐχαρίστησε τὸν Χριστὸν πού σοῦ ἔδωκεν ὅ,τι μποροῦσες νὰ βαστάξῃς. Ἐξακολούθησε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς «βαστάζων τὸν σταυρὸν σου» ἀνδρικὰ καὶ χριστιανικὰ. Δοξολόγησε τὸν Κύριον διότι σοῦ ἔδωκε τὸν σταυρὸν πού θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὰς πόλεις τοῦ οὐρανοῦ, πτωχὴ μου καὶ ἁμαρτωλὴ ψυχὴ!

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΝ ΜΙΛΗΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ

Ὑπὸ τοὺς γλυκυφθόγγους ἤχους τῶν κωδῶνων τοῦ ἐν Καρυαῖς καθολικοῦ ναοῦ τῆς Ρωσικῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου «Σεράγιον» καὶ ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ συρρεύσαντος πλήθους πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων 7/20 Μαΐου ἐν μέσῳ μεγαλειώδους καὶ ἐπιβλητικοῦ περιβάλλοντος ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου εἰς Ἐπίσκοπον Μιλητουπόλεως τέκνου τῆς Ἁγιορειτικῆς ἀδελφότητος καὶ πνευματικοῦ ἀναστήματος τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Λαύρας Σχολάρχου δὲ τῆς ἐνιαῦθα Ἀθωνιάδος Θεολογικῆς Σχολῆς ἀρχιμ. κ. Ναθαναήλ.

Κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τῆς χειροτονίας προηγήθη τὴν προτεραίαν ἢ τελετὴ τοῦ Μεγάλου Μηνύματος, ὅπερ λόγῳ τῶν συνεχιζομένων εἰσέτι ἀναστηλωτικῶν ἐν τῷ Πρωτάτῳ ἐργασιῶν ἐτελέσθη ἐν τῷ ναϊδρίῳ τοῦ ἀντιπροσωπείου τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἰβήρων. Παρὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου, τὰ ἀθρόως συρρεύσαντα πλήθη ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱ. Μονῶν παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι, καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τῆς Ἀθωνιάδος, μονασταὶ καὶ μιγάδες, κρατικά ἀρχαὶ καὶ δημόσιαι ὑπηρεσίαι κ. ἄ.- κατέκλυσαν ἀσφυκτικῶς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἔξωτερικὸν τοῦ ναϊδρίου διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν τελετὴν αὐτήν. Ὡσαύτως πέρατι τοῦ Μεγάλου Μηνύματος κατηνθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὴν ἐπίσημον αἴθουσαν τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ Μεγάρου ἔνθα προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, ὃ δὲ ἅγ. Σχολάρχης ἐδέχθη τὰς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του συγχαρητηρίους προσρήσεις.

Τὴν ἐπομένην ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου οἱ κώδωνες τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ Πρωτάτου καὶ τοῦ «Σεραγίου» ἤχουν ἐν ρυθμῷ χαρμωδῶς προαναγγέλλοντες τὸ εὐφρόσυνον καὶ ἐλπιδοφόρον γεγονός τῆς προχειρίσεως Ἀρχιερέως. Ἡ σεπτὴ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Δέρκων, Ἰμβρου καὶ Μαρωνείας κ. κ. Ἰακώβου, Μελίτωνος καὶ Τιμοθέου ἐκκινήσασα περὶ τὴν 7ην πρωΐνὴν ἐκ τοῦ ἐν Καρυαῖς Λαυριωτικοῦ

κελλίου «Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου», κατάλυμα τῆς ὁποίας ἐχρησιμοποιήθη τοῦτο, κατηυθύνθη ἐν πομπῇ μετὰ τοῦ ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου πλαισιουμένη καὶ ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν Ἱ. Μονῶν κ. ἄ. εἰς τὸν μεγαλοπρεπῶς προηυτρεπισμένον καὶ εὐρυχωρότατον ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Πρωΐας ἔτι οὔσης κατεκλύσθη ὁμοίως καὶ οὗτος ἀσφυκτικῶς ἀπὸ μίαν ποικιλόχρωμον ἀνθρωποθάλασσαν, τῆς τάξεως καὶ ἱεροπρεπείας ὑποδειγματικῶς διατηρηθείσης ἐν τῷ ναῷ παρ' ὅλην τὴν συρροήν.

Προεξάρχων ἐν τῇ θ. λειτουργίᾳ ἦτο ὁ Πρόεδρος τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας Σεβασμιώτατος Δέσπων κ. Ἰάκωβος συλλειτουργούντων καὶ τῶν δύο ἐτέρων σεβασμίων Ἱεραρχῶν Ἰμβρου καὶ Μαρωνείας, 4 ἀρχιμανδριτῶν ἡγουμένων τῶν Ἱ. Μονῶν Διονυσίου, Καρακάλλου, Ἁγ. Παυλοῦ καὶ Γρηγορίου, 12 ἱερομονάχων καὶ 6 ἱεροδιακόνων μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

Τὸ ἀπαστρόπτον καὶ χρυσοποίκιλτον τέμπλον ρωσικῆς τεχνουργίας, ἐξόχου αἰσθητικῆς ὠραιότητος, αἱ ἀδαμαντοποίκιλοι μίτραι καὶ πατερίτσαι, τὰ πάγχρυσα ἀρχιερατικά, ἱερατικά καὶ διακονικά ἄμφια, αἱ τεράστια κανδήλαι καὶ πολυέλαιοι, οἱ πολύχρωμοι ὑαλοπίνακες τῶν παραθύρων καὶ τῆς στεφάνης τοῦ εὐμεγέθους θόλου καὶ τῶν ἡμιθολίων ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ χρυσίζουσαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἀντηνάκλων θαυμασίως καὶ τέλος ἡ καλλικέλαδος βυζαντινὴ χορῳδία ἐκ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν ἐκατέρωθεν, τῶν ὁποίων τὰ ὑπέροχα εἰς τέχνην, ρυθμὸν καὶ ὕφος μελωδήματα κατηυθύνοντο πρὸς τὸν Ὑψιστον, ὅπως τὸ εὐῶδες ἀγιορειτικὸν μοσχοθυμίαμα, ὅπερ ἀφειδῶς κατηναλώθη κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν, προεκάλουν θάμβος καὶ ἔκστασιν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, εἰς δὲ τὸ χαρμόσυνον γεγονός προσέδιδον αὐστηρὰν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβλητικότητα. Ἡ φαντασία μας ἀνέτρεχεν ἀναδρομικῶς εἰς τοὺς εὐκλειεῖς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐν καιρῷ τῶν μυθώδους πολυτελείας τελετῶν τοῦ Μεγάλου Παλατίου.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ προσφώνησις τοῦ χειροτονήσαντος ὡς καὶ τοῦ χειροτονηθέντος. Οὐρανομήκεις δὲ ἰαχαὶ τοῦ λαοῦ «ἄξιος ἄξιος» συνεκλόνουν τὰ πάντα ἐν τῷ ναῷ, ὅστις ἐπὶ 56 ἔτη οὐδέποτε ἐγνώρισε τοιαύτην μεγαλειώδη καὶ ἱεροπρεπῆ

λειτουργίαν, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἐτέλεσεν αὐτὴν ἐν καιρῷ τῶν ἐγκαινίων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. λειτουργίας ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῷ Ἱεροκοινοτικῷ Μεγάρῳ ἐνθα ὁ νεοχειροτονηθεὶς Ἱεράρχης προσεφωνήθη καταλλήλως ὑπὸ τοῦ προηγ. κ. Θεοφίλου Βατοπεδινοῦ ἀντιπροσώπου παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι καὶ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Δισενιαυσίου Ἱ. Συνάξεως ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Διονυσίου. Χαρακτηριστικὴ ἦτο ἡ ὥραία ἀπάντησις τοῦ χειροτονηθέντος, ὅστις ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ Πολυχρονισμὸς τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Εὐσεβεστάτου Βασιλέως.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μιλητουπόλεως ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῇ Σχολῇ πρὸς τιμὴν τῆς Σεβαστῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας καὶ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Δι' ἡμᾶς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς τὸ χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός τῆς χειροτονίας ὑπῆρξεν «ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων». Ἠγαλλιάσαμεθα διότι ἡ ἐπαξία καὶ ἐπιτυχὴς προαγωγὴ τοῦ Σεβαστοῦ μας Σχολάρχου εἰς τὸ ὑπατον τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως δικαίαν ἐπιβράβευσιν τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος προσφερθεῖσων ὑπηρεσιῶν του. Ἡὐφράνθημεν ἐπίσης λόγῳ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ὅπερ τὸ πρῶτον τελεσιουργεῖται εἰς τὴν μακροαίωνα τοῦ Ἁθωνοῦ ἱστορίαν καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐντολῇ καὶ ἀποφάσει τῆς ὁποίας ἔλαβε χώραν ἡ χειροτονία, ἐκτιμῶσα τὴν δημιουργικὴν ἰκανότητα, τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ χειροτονηθέντος καὶ τῆς «νεότητός του μὴ καταφρονοῦσα» καλὸν ἔργον εἰργάσατο.

Ἡ ἐπαξία αὕτη προχείρισις οὐχὶ μόνον τοὺς προχειρίσαντας αὐτὸν τιμᾷ ἀλλὰ καὶ γενικωτέρου καλοῦ ἀποβαίνει αἰτία. Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ κυρίως ἐν τῶν μέτρων ἐκείνων, δι' ὧν ἔχει εὐθυγράμμως προγραμματίσει τὴν προοπτικὴν της ὑπὲρ τῆς ἐν γένει ἀναδημιουργικῆς προόδου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δι' αὐτὴν ἀντικείμενον στοργῆς, ἐνδεδεχοῦς μερίμνης καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἡ προαγωγὴ τοῦ Σεβαστοῦ μας Σχολάρχου εἰς τὴν Ἐπισκοπικὴν ἔδραν τῆς

ποτέ διαλαμψάσης Μιλητουπόλεως, εἰς διαδοχὴν δὲ τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος κυροῦ Ἱεροθέου, ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀπαρχὴν ἀκτινοβολίας διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον, ἀποβλέπει δὲ ἀπὸ μέρους τῆς Μ. Ἐκκλησίας εἰς τὴν στενοτέραν σύσφιγξιν τῶν ἐκατέρωθεν ὑφισταμένων ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ δεσμῶν. Ἀποσκοπεῖ ἐκ παραλλήλου ὅπως ὑπεκκαύσῃ τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διαβιούντων Θεολόγων Ἀγιορειτῶν, ὥστε νὰ ἐπανασυνδέσουν ἑαυτοὺς μὲ τὴν πνευματικὴν τῶν πατρίδα καὶ ὑπηρετήσουν αὐτὴν κατὰ τρόπον θετικῶς συμβάλλοντα καὶ εὐεργετικῶς διευρύνοντα τόσον τὴν ἀποστολὴν τῆς περιπέυστου Σχολῆς, ὅσον καὶ τοῦ Ἀγωνύμου τόπου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ νεοχειροτονηθεὶς Ἱεράρχης εἶναι ὁ τρίτος κατὰ σειράν, ὅστις μετὰ τοὺς πρώην Καρπάθου καὶ Κάσου Νεῖλον καὶ Μοσχονησιῶν Φώτιον σχολαρχεῖ ἐν ἀρχιερατικῷ ἀξιώματι εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ἀθωνιάδος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἰδρούθη αὕτη τῷ 1743 πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Ε' καὶ συνδρομῇ Μελετίου ἱερομονάχου Βατοπεδινοῦ. Τὸν Ἅγιον Σχολάρχην μας, τὸν ὁποῖον συνοδεύει φήμη ἀγαθὴ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐξετιμήσαμεν εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ ἀναστροφὴν μας ἐν τῷ εὐαγεῖ τούτῳ τῆς παιδείας τεμένει, πιστεύομεν ὅτι δὲν θέλουν κλονίσει τὰ πολύμοχθα καὶ πλήρη εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων νέα αὐτοῦ καθήκοντα. Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ προσκρούσωμεν πρὸς τὴν περικοσμοῦσαν αὐτὸν ὑψοποῖόν μετριοφροσύνην, συνομολογοῦμεν «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» ὅτι ὡς φύσις ἀδρὰ καὶ συμπαθὴς, ἀπέσπασεν εὐκόλως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν μαθητῶν του. Σεμνός, ἄτυφος, μὲ ἰσοζυγισμένην καὶ εὐγενικὴν του συναισθηματικότητα πρὸς τὴν σώφρονα καὶ λελογισμένην κρίσιν καὶ ἰκανότητά του οὐδέποτε ἠθέλησεν ἢ ἠρέσκειτο νὰ δημιουργήσῃ περὶ ἑαυτὸν ἐντυπώσεις μόνον, διὰ νὰ προβληθῇ ἐνωρίτερα εἰς τὸ προσκλήνιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ φιλότιμος ἐργασία του καὶ ἡ συνετὴ καθοδήγησις τῶν πάντων ἐν τῇ Σχολῇ συνεπληροῦτο μὲ τὸν πολυποίκιλον καθημερινὸν μόχθον, τὸν ὁποῖον ἀόκνως κατέβαλλε καὶ καταβάλλει ὑπὲρ τῆς καθόλου εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως αὐτῆς, κατὰ τρόπον δικαιολογοῦντα τὰς προσδοκίας πάντων ἡμῶν, λαμπρύνοντα δὲ τὴν ἀξιόζηλον ταύτην θέσιν, ἣν ἐλάμπρυναν καὶ ἐμεγάλυναν ἔξοχοι φυσιογνωμίαι ἐν τῷ Ἀγιορειτικῷ στερεώματι.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐνυσχῶι καὶ κατενοδοῖ αὐτὸν εἰς ἔργα ἀγαθὰ καὶ σωτήρια, πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐκλειαν τῆς ἐν ἧ προΐσταται Σχολῆς.

Διάκονος ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Τελειόφοιτος Ἀθωνιάδος Σχολῆς

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

« Ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ νὰ ταλαιπωρηθῆτε καὶ νὰ μαρτυρήσητε » ἔγραφεν εἰς δημοσιογράφος, ὅστις κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον συνώδευσε τὸν εὐλαβῆ Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος κ. Β. Παπαρηγόπουλον ἐπισκεφθέντα τὸ Ἅγιον Ὄρος. « Ὅσω ἐπροχωροῦσε τὸ μοτοράκι, ἔσκεπτόμουν τοὺς μαχαραγιάδες τοῦ τουρισμοῦ οἱ ὅποιοι ἐκδίδουν διαταγὰς καὶ προσκλήσεις καὶ ρεζιλεύουν τὴν Ἑλλάδα », ἐσυνέχιζεν εὐθύς ἀμέσως ὁ ἴδιος, φυσικὰ ἀπὸ τὸ κατάντημα τῆς συγκοινωνιακῆς ἀρτηρίας τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ Κράτους μας.

Τὴν παρατήρησιν αὐτὴν μᾶς ἔκαμε πρό τινος καὶ Ἑλληνοαμερικανὸς τις ἐπισκεφθεὶς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅστις διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἐδῶ ἔχρησάσθη 30 ὁλοκλήρους ὥρας. ἔνῳ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν μέχρις Ἀθηνῶν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Θεσσαλονίκην ἐχρησιμοποίησε πολὺ μικρότεραν διάστημα. Ἄλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ξένων ἐπισκεπτῶν τὰ αὐτὰ ἀκούομεν.

Διὰ τὸ μέχρι πρό τινος χλιαρὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους διὰ τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἔκαμε μικρὰν μνειάν καὶ ὁ ἡμέτερος Καθηγούμενος εἰς τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἰ. ἡμῶν Μονῇ ἔλευσίν του, τονίσας ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ εὐρίσκετο εἰς πολὺ καλυτέραν κατάστασιν καὶ θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ ἀνυπολογίστους ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐὰν εἶχε τὴν συμπαράστασιν τοῦ Κράτους, ἀλλ' ὅ,τι ἐπέτυχε, τὸ ἐπέτυχε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πενιχρῶν δυνάμεων.

Δὲν παρῆλθε δὲ πολὺς καιρὸς ὅτε ὁ ἴδιος εἰς ἄλλην προσφώνησίν του πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δέρκων κ. Ἰάκωβον, Πρόεδρον τῆς ἐσχάτως ἀφικθείσης ἐνταῦθα Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, ἐπανέλαβε τὰ ἴδια καὶ ἐζήτησεν ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος, κατερχόμενος εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐκεῖθεν διέλευσίν του ἐπιστρέφων εἰς Κωνσταντινούπολιν, τονίσῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀρμοδίους τὴν ὑποχρέωσιν των εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ, ὅπως σεβασθοῦν τὸν λόγον καὶ τὴν ὑπογραφήν των.

Ὁ Καθηγούμενος ἡμῶν, ὅσον καὶ ὁ τῆς γείτονος Ἰ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου, ὅστις καὶ αὐτός, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἔκαμε παρομοίους παρατηρήσεις πρὸς τὸν κ. Ὑπουργόν, δὲν ἀπέχουν

τῆς πραγματικότητος, διότι ἀμφοτέροι διατελέσαντες μέλη ἙΑγιορειτικῶν ἐπιτροπῶν ἠναγκάζοντο νὰ μετέρχωνται τὸν ρόλον τοῦ ἐπαίτου καὶ μὲ τὴν χρησιμοποίησιν διαφόρων μεσαζόντων φίλων καὶ μὴ, νὰ περιέρχωνται ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας τὰ διάφορα ὑπουργικὰ κ. ἄ. γραφεῖα διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὀλίγα ψυχία τῶν ὄσων τὸ ἙΑγιον Ὄρος δικαιουται.

Θέλετε καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν ἐνδιαφέροντος; Τὸ παρὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον καὶ κυκλοφοροῦν δωρεὰν ἀπὸ τοῦ 1950 εἰς 2.000 ἀντίτυπα ἐστοίχιζεν ἀρχικῶς 1.500 δραχ. δι' ἐκάστην ἔκδοσιν. Ἦδη λόγῳ τῆς ὑψώσεως τῶν ὑλικῶν καὶ ἐργατικῶν ἐτριπλασιάσθη τὸ κόστος καὶ διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐλαττώσωμεν τοῦτο ἀπετάθημεν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν μὲ τὴν παράκλησιν νὰ μᾶς χορηγηθῇ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἔφημερίδας, ἀτελῆς δημοσιογραφικὸς χάρτης. Γνωρίζετε ποία ἦτο ἡ ἀπάντησις; Δὲν δικαιούμεθα δημοσιογραφικοῦ χάρτου, διότι τὸ περιοδικὸν μας κυκλοφοροῦμεν δωρεάν. Ὡστε τὰ διάφορα ἔντυπα τὰ ἀσχολούμενα μὲ τὴν ἀνηθικότητα, τὸν γυμνισμόν, τὴν μασωνίαν, ἀθεΐαν καὶ μὲ κάθε ἄλλο ἀπεργαζόμενον τὴν κατάργησιν τῆς ἠθικῆς τάξεως τῆς κοινωνίας, δικαιουῖνται ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, τὸ δὲ ἡμέτερον μοναδικὸν ἙΑγιορειτικὸν περιοδικὸν ὄχι.

Ἄλλ' ὅς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας μας.

Ἡ πρώτη λοιπὸν Μονὴ τοῦ ἙΑγίου Ὄρους ἣτις ὑπεδέχθη τὸν κ. ἙΥπουργόν, μὲ τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν κ. κ. Γαῖταντζῆν Γεν. Γραμματέα, Γούλαν Νομάρχην Χαλκιδικῆς, Λεβίδην Νομάρχην Ἀλεξανδρουπόλεως, Πηλιαρὸν Λιμενάρχην Θεσσαλονίκης, Πασχαλινόπουλον Δ)ντὴν Γραφείου Τύπου, Τσοῦρκαν Δ)ντὴν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων Β.Ε., Σαραφιανὸν Βουλευτὴν Χαλκιδικῆς, Ἀθ. Γεροχρήστου Δικηγόρον, Ἀντ. Θεοδωρίδην Δ)ντὴν Ἐφημερίδος «Ν. Ἀλήθεια» καὶ ἄλλων δημοσιογράφων, φωτορεπόρτες κλπ., εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου. Εἰς τὴν παραλίαν ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐπισήμους οἱ προϊστάμενοι τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ἙΑγίου Ὄρους κ. Κ. Κωνσταντοπούλου. Μετὰ σύντομον πορείαν ἔφθασαν εἰς τὴν Μονὴν ὅπου κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν τοὺς ἀνέμενον ὁ Καθηγούμενος μετὰ τοῦ ἱερατείου καὶ ὑπὸ συνοδείας κωδωνοκρουσίας καὶ ψαλμωδίας εἰσηλθον εἰς τὸν Ναὸν

ἐνθα ἐψάλη δοξολογία. Ἦκολούθησε προσφώνησις τοῦ Καθηγουμένου μὲ ἀπάντησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν δεξιῶσις εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, παρακαθήσαντες ἐν συνεχείᾳ ἅπαντες μετὰ τῶν παρευρεθέντων ἐν αὐτῇ Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Κοζάνης, Ξάνθης καὶ Γρεβενῶν ὡς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν.

Μετ' ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἐπεσκέφθησαν τὴν ἡμετέραν Ἱ. Μονήν. Εἰς τὴν εἴσοδον αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ γενικῶν κωδωνοκρουσιῶν ὑπεδέχθησαν τὸν κ. Ὑπουργὸν καὶ τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς μετὰ τοῦ ἱερατείου, τῶν προϊσταμένων καὶ ἄλλων ἀδελφῶν. Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν ὑποδοχῆς ἐπισήμων προσώπων, πάλιν ἡ αὐτὴ τελετὴ καὶ ἐδῶ.

Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν προσεφώνησε τὸν κ. Ὑπουργὸν ὁ ἡμέτερος Καθηγούμενος ἀναφερθεὶς εἰς τὸν Ἄγιορειτικὸν Μοναχισμόν, ἀπαντήσαντος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ βεβαιώσαντος ὅτι ἡ παρουσία του βεβαιοῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους καὶ θὰ πράξη πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ τὴν πρόοδον καὶ ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Μετὰ τὴν δεξίωσιν ἐν τῷ ἡγουμενεῖῳ καὶ ἐπίσκεψιν τῆς βιβλιοθήκης κ. ἁ. ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου. Καὶ ἐκεῖ αἱ αὐταὶ τελεταί, ἐπανελθόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὁσίου Γρηγορίου εἰς τὴν ὁποίαν διανυκτέρευσαν.

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἱ. Μονὰς Ἁγίου Παντελεήμονος (Ρωσικὴν), Μεγίστην Λαύραν, Ἰβήρων καὶ Βατοπαιδίου.

Μετὰ τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, οἱ ἐπισκέπται μας ἀνῆλθον εἰς Καρυὰς (17 Ἰουλίου), ἐνθα τοὺς ὑπεδέχθησαν διὰ γενικῶν κωδωνοκρουσιῶν παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Μοναχικῆς πολίχνης, ὁ Πρωτεπιστάτης τῆς Ἱ. Κοινότητος μετὰ τῶν Ἐπιστατῶν καὶ πλήθους Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Πρὸ τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ Μεγάρου ὑπεδέχθησαν τὸν κ. Ὑπουργὸν κλπ. οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 20 Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱ. Κοινότητα. Ἐληκολούθησε δοξολογία καὶ κατόπιν δεξιῶσις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Συνεδριῶν τοῦ

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ εὐλαβέστατος καὶ ἑξαιρέτος Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους κ. Κωνσταντόπουλος ὅστις ἐκ τοῦ προχείρου εἶπε τὰ ἐξῆς περίου κατὰ κρατηθείσας σημειώσεις:

Πρῶτον ἐξῆρε τὴν χαρὰν τοῦ Ἁγιορειτικοῦ κόσμου διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Μᾶς εὐρίσκετε, εἶπε, μέσα εἰς μίαν εὐδοκιμοῦσαν προσπάθειαν καταβαλλομένην ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, κρατικῆς καὶ ἁγιορειτικῆς, διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ ἀξιοποίησιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Προσκυνήματος τῆς Χώρας μας. Τὸ ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας διὰ τὸ Ὁρος τῶν Βυζαντινῶν τὸ Ἅγιον ἐκδηλοῦται ὁλονὲν καὶ ζωηρότερον. Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ γίνεται. Οἱ πάντες εἶναι πεπεισμένοι περὶ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀποστολῆς τῆς ὁποίας κατέχομεν χειροπιαστὰ πειστήρια διὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἀποστολῆς ἡ ὁποία δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαμφισβητηθῇ καὶ διὰ τὸ μέλλον.

᾿Ωμίλησε περαιτέρω περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Γρηγορίου Σιναΐτου, πού ἐωρτάσθη πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν Ἱ. Μ. Γρηγορίου (ὀπόθεν ἤρχοντο). Πρόκειται περὶ μιᾶς μεγάλης φυσιογνωμίας, δυστυχῶς οὐχὶ γνωστῆς εἰς τὸ Πανελλήνιον. Εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἰδιαζούσης πνευματικῆς κινήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ 14ου αἰῶνος, πού ὀνομάζεται «Ἑσυχασμός». Εἶναι ὁ κύριος δημιουργὸς τῆς πνευματικῆς ἀτμοσφαιρας, πού ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ Ἅγιον Ὁρος, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίχθη ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων στοχαστῶν τοῦ Γένους, Ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς, διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν νοησιαρχικὴν καὶ μηχανοκρατικὴν ἐξέλιξιν πού εἶχε ἀρρεῖ ἡ Δύσις μὲ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν.

Ὁ «Ἑσυχασμός» ὑπῆρξε ζῶσα ἀντίδρασις εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον κατὰ τῆς «δυτικῆς» φορᾶς τῶν πραγμάτων ὡς πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ ἀξιῶν, ἧτις φορὰ ἤγαγεν ἀπὸ πολλοῦ, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς τὸ μηδενιστικὸν ἀδιέξοδον. Κατὰ τὸν 14 αἰῶνα αἱ μεγάλαι μυστικαὶ γραμμαὶ τῆς φιλοσοφίας μας ἀνταποκρίνονται κατὰ κάποιον τρόπον πρὸς τὴν πλατωνικὴν παράδοσιν ἧτις διειρηθήτη ζωντανὴ διὰ μέσου τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν βαθυτέραν ἐκδήλωσίν της εὗρεν ἡ παράδοσις αὕτη καὶ γενικώτερον ἡ Ἀνατολικὴ παράδοσις εἰς τὸν

«Ήσυχασμόν». Καί ναι μὲν ὑπεδουλώθη βραδύτερον τὸ Γένος καὶ ἀνεκόπη ἢ εἰς τὸν φιλοσοφικὸν στοχασμὸν ἀνέλιξις, ἀλλὰ σήμερον ὅπου ὁ στοχασμὸς τῆς Δύσεως ἔφθασεν ἐκεῖ ὅπου ἔφθασεν, ἡμεῖς, ἐκκινουῦντες ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἐκκληρονόμησαν οἱ Πατέρες μας τοῦ Ἁγίου Βυζαντίου, θὰ ἠδυνάμεθα καὶ εἰς τὸν νοησιαρχικὸν στοχασμὸν τῆς Δύσεως ν' ἀντιδράσωμεν καὶ νὰ τὸν συμπληρώσωμεν αἴροντες τὴν ὑπάρχουσαν διάστασιν ἀναμέσον γνώσεως καὶ ἀγάπης, τὸ ὑφιστάμενον χάος ἀναμέσον γνώσεως καὶ πίστεως.

Περαιτέρω ἐνεφάνισε μὲ ἀδρᾶ σκίτσα τὴν διαφορὰν ἣτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοχασμοῦ ποῦ ξεκινáει ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Προσωκρατικούς καὶ τῆς Λατινιτέ, ποῦ ξεκινáει κυρίως ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην (κι' ἐκεῖνον νοθευμένον) καὶ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν.

Μετὰ ταῦτα ἔθεσεν ὦμά τὸ ἐρώτημα: Ζῆ τὸ Ἅγιον Ὄρος; Ἐχει δικαίωμα ὑπάρξεως; Ἐχει νὰ προσφέρει τίποτα εἰς τὸν κόσμον; Ἐχει νὰ εἴπη τίποτε εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον; Διότι, προσέθεσε, κάθε ὄργανισμός, κάθε σύστημα, κάθε μόρφωμα κοινωνικὸν καὶ μάλιστα θρησκευτικόν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ στηρίξη τὴν ὑπαρξίν του μόνον ἐπάνω εἰς ἱστορικοὺς τίτλους καὶ εἰς τοὺς κειμηλιακοὺς του θησαυρούς. Ἀρνούμεθα, ἐτόνισε, νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ Ὄρος εἶναι μόνον ὁ τόπος ὅπου καταφθάνουν διάφοροι ἀρχαιολόγοι, ἱστορικοί, ἐπιστήμονες ἢ καὶ περιεργοὶ διὰ νὰ ἴδουν τὰ κειμήλιά του, τοὺς κώδικάς του, τὰ ἀρχεῖα του, τὰ κτίρια καὶ τὰ ἐρεῖπιά του. Ὁχι! Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι κυρίως ἓνα μεγάλο Προσκύνημα, τὸ μεγαλύτερο τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Εἶναι συγκροτημένος, ὠργανωμένος μοναχισμός. Εἶναι τὸ τελευταῖον ἴσως σημαντικόν, συστηματικὸν συγκρότημα καλλιέργειας τῆς μοναχικῆς ἰδέας, ποῦ διαθέτει ἢ καθόλου Ὀρθοδοξία. Χωρὶς δὲ μοναχισμὸν ἢ Ἐκκλησία οὔτε νὰ σταθῆ ἠμπορεῖ οὔτε νὰ ἐπιδράσῃ ἐπικαίρως καὶ ἐνεργῶς ἐπάνω εἰς τὸν λαόν.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅμως - αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον - ἔχει νὰ εἴπη κατὰ πολὺ ζωτικὸν καὶ σωτήριον εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ὃ ὁποῖος ἀπὸ ἀπόψεως θεωρήσεως τοῦ παντὸς ἔχει φθάσει εἰς μίαν φοβερὰν ἀπορίαν. Εἶναι τὸ ἀδιέξοδον τὸ ὁποῖον προεἶδον ἢ διαπίστωσαν, πρῶτοι τρεῖς μεγάλοι φυσιογνομίαι τῆς διανοή-

σεως. Ὁ μὲν εἰς ὠμίλησε περὶ ἀνατροπῆς τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ περὶ θανάτου τοῦ Θεοῦ - ἀλλὰ ἐπροχώρησε περισσότερο τοῦ δέοντος ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ του διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος εἰς τὴν διάσεισιν τῶν ἰδίων φρενῶν. Ὁ δεύτερος ἐπανεστάτησεν ἐναντίον τοῦ φαρισαϊσμοῦ, ἐναντίον τοῦ ψεύδους καὶ τῶν ὑποκαταστάτων μὲ τὰ ὁποῖα ἐφρόντιζε νὰ καλύπτῃ ὁ σύγχρονός του ἄνθρωπος τὸ ἐν ἑαυτῷ ὑπάρχον κενόν. Εἶναι ὁ μεγάλος Κίρκεγκορτ, ὁ ὁποῖος ἐνεφάνισεν ἐντόνως τὸ βδελυρὸν θέαμα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κολακειῶν καὶ τῆς τυπολατρείας χωρὶς καμμίαν ὑπερβατικὴν ἀνταπόκρισιν. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ φιλόσοφος αὐτὸς τὸν μεγαλύτερον ἴσως στοχαστὴν τοῦ Βυζαντίου, τὸν Γρηγόριον τὸν Νύσσης, ὅστις ἀνέβλεπε πάντοτε πρὸς τὸ ἀρχέτυπον, πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Οἰκεῖον τῷ Θεῷ τὸ ἀνθρώπινον. Ὁ ἄνθρωπος φέρει ἐν ἑαυτῷ τὰ μιμήματα τοῦ ἀρχετύπου. Ὡς ἐκ τούτου ἔλκεται ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Ὑψηλὸν Συγγενῆ. Δι' αὐτὸ ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχῃς ὑπόστασιν καὶ δικαίωσιν ὑπάρξεως, ἐὰν θέλῃς δηλ. νὰ προσεγγίσῃς τὸν Θεόν, δέον νὰ γνωρίσῃς τὸν ἑαυτὸν σου. Πρὸς τοῦτο ὁμως χρειάζεται, κατὰ τοὺς «Ἑσυχαστάς», ἡ καθαρὰ καρδιά καὶ τότε, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ τῇ ὠραιότητί της βλέπει κανεὶς καθαρῶς τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐκπληροῦται κατὰ τινὰ τρόπον ὁ πόθος τῆς ψυχῆς: ὁ πόθος τῆς θεώσεως. Ὅπως ὁ ὀφθαλμός, ἡλιοειδῆς ὢν κατὰ Πλωτίνον, ὁρᾷ τὸν Ἥλιον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ διὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ πρέπει νὰ προσεγγίσῃ - ὡς συγγενῆς τῷ θεῷ - αὐτὸ τοῦτο τὸ θεῖον. Παραπλήσια πράγματα μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐνεφάνισεν ὁ Κίρκεγκορτ, βασίσας ἐπάνω εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν τὴν δικαίωσιν τῆς ὑπάρξεως. Ἄλλ' ὁ Κίρκεγκορτ εἶδε τὸν μηδενισμόν καὶ τὸν καθώρισε. Εἶδε τὴν ὑποκρισίαν, τὸ ψεῦδος, τὸν φαρισαϊσμόν, εἶδε τὸν ὀγκούμενον κίνδυνον καὶ τὸ ἐπονείδιστον τέλος καὶ ἐφρόντισε νὰ σηκώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευσε ἀξίον ἑαυτοῦ μόνον ὡς μιμητὴν τοῦ θεοῦ ἀρχετύπου.

Ὁ τρίτος προέρχεται ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι Δοστογιέφσκυ. Αὐτὸς ὁμιλεῖ περὶ ἀπομονώσεως τοῦ ἀτόμου. Περὶ ἐξόδου, περὶ φυγῆς ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν, ἀπὸ τὴν κοινὴν τράπεζαν, ἀπὸ τὴν ἐνότητα: τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος, τοῦ συνόλου.

Ὁμιλεῖ περὶ ἐλλείψεως πάσης ἐμπιστοσύνης. Περὶ ἐνός κόσμου ὅπου οἱ πάντες ὑποβλέπουν τοὺς πάντας καὶ οὐδεὶς

ἐμπιστεύεται οὐδένα. Περιγράφει εἰς τὰ βιβλία του κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικὸν τὰς συνεπείας τοῦ μοντέρνου αὐτοῦ «ἀναχωρητισμοῦ». Ὁ Δοστογιέφσκυ προεῖδε τὸν ἀκράτως ἐπερχόμενον μηδενισμόν, τὴν φυσικὴν συνέπειαν τὴν νοησιαρχικῆς ἐξελίξεως εἰς τὴν Δύσιν, ὡς ἀδιέξοδον τὸ ὁποῖον ἦγεν εἰς τὸν ἀπελισμὸν καὶ τὸν πνευματικὸν θάνατον. Ἔτσι βλέπομεν αὐτὰ τὰ καθ' ἑαυτὰ λίαν ἐξυπηρετικά διὰ τὸν ἄνθρωπον θαυμάσια πράγματα, ποὺ λέγονται ἐπιστήμη καὶ τεχνικὴ πρόοδος νὰ χρησιμοποιῶνται ἀπὸ τὸν παραπαίοντα ἄνθρωπον διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ -μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς πίστεως δημιουργηθέντος- ἐν ἑαυτῷ κενοῦ. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ ψεῦδος, τίτλους, χοῆμα, ἰσχὺν διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Θηρεύει ὄπισθεν ψευδῶν παραστάσεων ἢ ἱκανοποιεῖται μὲ ὑποκατάστατα Ὁ Δοστογιέφσκυ διέκρινε τὴν σωτηριαν ἐπίδρασιν τῆς στέρησεως, τῆς θλίψεως, τοῦ πένθους τοῦ πόνου ἐπάνω εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων -ποῦ νοσταλγοῦν νὰ εὔρουν ἔδαφος διὰ νὰ ὀρθοστατήσουν- πραγμάτων δηλ. πολὺ οἰκείων εἰς τοὺς μοναχοὺς.

Αὐτὸς ὁ στοχασμὸς τῆς Δύσεως τοῦ ὁποίου τὰς ἀρχὰς ὀρθῶς ἐτοποθέτησεν ὁ φιλόσοφος Τσάμπερλαϊν εἰς τὸν 12 αἰῶνα, ἤχθη ἔμπρὸς εἰς τὸ τίποτε, ἔμπρὸς εἰς τὸ κενόν. Καὶ δι' αὐτὸ ὁμιλοῦμεν περὶ μηδενισμοῦ. Καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς ὅπου ζῶμεν, ὡς περὶ μηδενιστικῆς ἐποχῆς. Βασίζεται ἐπάνω εἰς μίαν μονομελῆ ἐξέλιξιν τῆς ὁποίας ἀφετηρία καὶ κορυφὸς ὑπῆρξεν ἡ νοησιαρχία, ὁ ὀρθολογισμὸς.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι πράγματι φορεὺς πολιτισμοῦ καὶ ἔχει ὄντως νὰ προσφέρῃ κάτι εἰς τὸν σύγχρονον ἀγωνιῶντα ἄνθρωπον. Εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. Τὸ μήνυμά του πρὸς αὐτὸν εἶναι: ὁ ὑγιῆς μυστικισμὸς. Φωτεινὸς ὁδοδείκτης καὶ πλατεῖα λεωφόρος, ἄγουσα πρὸς αὐτόν, εἶναι ὁ «Παλαμισμὸς»: Ἡ μυστικὴ δηλονότι φιλοσοφία τοῦ μεγάλου Ἁγιορείτου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἐκπηγάζει κατὰ κάποιον τρόπον ἀπὸ τὰς ἀρχαίας πηγὰς τοῦ πλατωνισμοῦ ἐνισχυθείσας καὶ καλυφθείσας βραδύτερον ἀπὸ τὰ πλούσια ζῶντα ὕδατα τῆς Νέας Διδαχῆς. Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἔχει ἐν ἑαυτῷ, διατηρεῖ τὴν ζύμην διὰ μίαν καλλιέραν πνευματικὴν ἀνάνηψιν, ὑπόληψιν τῆς μεγάλης πολιτιστικῆς ἀναλαμπῆς τοῦ Γένους τοῦ 14ου

αἰῶνος. Οἱ Πατέρες φυλάσσουν τὴν σοφίαν αὐτὴν ἀγρυπνοῦντες ἀκοιμήτως καὶ ἐχόμενοι τῶν παραδόσεων, νοσταλγοῦντες δι' ἐπιτεύξεις τοιούτων βιωμάτων οἷα τὰ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων καὶ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὑποδειγματικὴν ζωὴν καὶ κοσμοθεωρίαν ἐνὸς Παλαμᾶ, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεταγενεστέρου: τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κρίκον ἄρρηκτον ποῦ συνδέει τοὺς συγχρόνους ἀγιορείτας μὲ τοὺς μεγάλους Ἑσυχαστάς.

Νὰ ἡ ἀπάντησις ὡς πρὸς τὴν δικαίωσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὸ μεγάλο μήνυμά του, ἡ ζωὴ του ἡ ἰδία, ὁ ὑγιῆς μυστικισμὸς του, τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνάγκη ὁ σύγχρονος στοχασμὸς διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται. Ὁ «Παλαμισμὸς» ἀντιμάχεται τὴν ἀποκλειστικὴν, τὴν καθαρὰν νοησιαρχίαν, ἀντιδρᾷ εἰς τὴν μονομερῆ ἐξέλιξίν της, ἀλλὰ καὶ συμπληρῶνει κατὰ κάποιον τρόπον τὸν σύγχρονον φιλοσοφικὸν στοχασμὸν καὶ τὸν ὀλοκληρῶνει δι' ἄρσεως τοῦ διαζυγίου τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἀναμέσον πίστεως καὶ γνώσεως, ἀπὸ τὰς συνεπείας τοῦ ὁποίου πάσχει ὁ σημερινὸς κόσμος.

Εἰς τὸ τέλος ὁ κ. Διοικητὴς ὠμίλησε καὶ περὶ τῆς παλιγγενεσίας τοῦ κλασικισμοῦ, τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, ποῦ ἐνεθουσίασε καὶ ἐνθουσιάζει ἀκόμη Εὐρωπαίους καὶ Ἑλληνας. Ἡ παλιγγενεσία αὐτή, εἶπε, δὲν εὐρίσκεται πλέον πλησίον εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡμεῖς μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἡ παλιγγενεσία περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ὁ Κύριος πρὸς Νικόδημον. Ὁχι! δὲν εἶναι, ἐτόνισεν, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ Παρθενῶν τὸ ἅγιον τῶν ἁγίων μας, ὁ μοναδικὸς τόπος, ὁ ἱερὸς τόπος τῶν Ἑλλήνων, ὅπως θὰ ἤμποροῦσε νὰ σκεφθῆ κανεὶς. Διὰ τὸν σύγχρονον Ἑλληνα πολὺ σημαντικώτερα πρέπει νὰ εἶναι ἡ πολιτιστικὴ καρποφορία τοῦ Ἁγίου Βυζαντίου. Διὰ τὸν Ἑλληνα τὸ ἅγιον τῶν ἁγίων εἶναι ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα ποῦ συμβολίζει ἡ Ἁγία Σοφία, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἐθρηνήσαμεν καὶ ἐπενθήσαμεν. Τὸ κέντρον τοῦ κόσμου τοῦ ἰδικοῦ μας εἶναι περισσότερο τὸ Ὁρος τῶν Ἑλλήνων τὸ Ἅγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἡ νοσταλγία μας καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει ὅλοι, μὲ κάθε τρόπον, νὰ τὸ φέρωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο κοντὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ μας, καὶ νὰ τὸ ἐνισχύσωμεν, διὰ ν' ἀποδώσῃ τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους δεδικαιολογημένως ἀναμένομεν ἀπὸ αὐτό.

Ἐν κατακλείδι ὁ κ. Διοικητὴς ηὐχαρίστησε θερμῶς τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐκ μέρους τοῦ Ἀγιορειτικοῦ κόσμου διότι ἦλθεν εἰς τὸν δοξασμένον Ἄθω, διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ τί γίνεται εἰς αὐτόν, πῶς οἱ Πατέρες ἀντιμετωπίζουν τὰ ὑπάρχοντα προβλήματα, ποῖαι αἱ ἀνάγκαι τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ κλπ.

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια τῆς συγγραφικῆς του ἐργασίας ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρακλητικοὶ κανόνες

- Ἅγιου Νικήτα Νισυρίου.
Ἅγιου Γεωργίου Ἰωαννίνων.
Ἁγίων Ἰωάννου Θεολόγου, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις καὶ
Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶ.
Ἅγιου Δημητρίου.
Ἔτερος ἐπὶ ἐπιδρομῇ Ἰταλῶν. (Ἐξεδόθη).
Ἅγιου Ἀντίπα.
Ἁγίων Πατέρων ἐν Ἀθῶ.
Ἅγιου Ἐφραίμ Σύρου.
Ἁγίων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.
Ἅγιου Μαξίμου Κουσοκαλύβη.
Εἰς τὸν ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντα Κύριον.
Ἅγιου Ἐλευθερίου.
Ἁγίων Ταξιαρχῶν.
Παναγίας ἐπὶ πυρκαϊᾷ δασῶν.
Ἅγιου Ἀθανασίου Ἀθῶ, ὄμοιος.
Ἁγίων Θεοδώρων ἕτερος.
Ἅγιου Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου.
Ἅγιου Διονυσίου Ρήτορος καὶ Μητροφάνους. (Ἐξεδόθη).
Παναγίας « Ὁδηγητρίας ».
Ἅγιου Ἰωάννου Χρυσοστόμου.
Ἁγίας Θεοφανοῦς.
Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης.
Ἅγιου Νεκταρίου. (Ἐξεδόθη).
Ἅγιου Ἀποστόλου Θωμᾶ.
Παναγίας « Κουκουζελίσσης ».

- Ἁγίας Γλυκερίας.
 Ἁγίου Φανουρίου.
 Ἁγίων Ἰβηροσκητιωτῶν.
 Ἁγίου Νικολάου Μύρων.
 Ἁγίων Μακαρίων 4.
 Ἁγίου Εὐσταθίου Ἀθῶ. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Εὐσταθίου.
 Ἁγίων Πάντων.
 Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.
 Παναγίας «Παραμυθίας».
 Ἁγίων Παντελεήμονος καὶ Γεροντίου.
 Ἁγίας Θωμαΐδος.
 Ἁγίων 99 ἐν Κρήτη.
 Ἁγίας Συγκλητικῆς.
 Ἁγίου Νικολάου Μύρων, ἕτερος.
 Ἁγίας Ἑρμιόνης.
 Ἁγίου Χαραλάμπους.
 Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.
 Ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας.
 Ἁγίας Αἰκατερίνης. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Στυλιανοῦ. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Μοδέστου. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας.
 Ἁγίας Ἀναστασίας Ρωμαίας.
 Ἁγίου Εὐθυμίου Μεγάλου.
 Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.
 Ἁγίου Παντελεήμονος.
 Ἁγίας Βαρβάρας.
 Ἁγίου Χαραλάμπους, ἕτερος.
 Ἁγίου Ἀρτεμίου. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίας Μακρίνης. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Γεωργίου Τροπαιοφόρου.
 Ἁγίων Ἀναργύρων.
 Ἁγίου Παρθενίου νέου.
 Ἁγίου Λέοντος Μακέλλη.
 Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου.

- Ὁ Αναλήψεως Κυρίου.
 Ἁγίων Πάντων, ἕτερος.
 Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.
 Ἁγίου Βασιλείου Μεγάλου.
 Ἁγίας Ξένης.
 Ὁσίων Πατέρων, πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει.
 Ἁγίου Συμεὼν Νέου Θεολόγου.
 Παναγίας καὶ Ζωοαρχικῆς Τριάδος.
 Ἁγίας Εὐγενίας.
 Παναγίας «Γαλακτοτροφούσης».
 Ἁγίας Παρασκευῆς.
 Ἁγίου Ἀντωνίου Μεγάλου.
 Ἁγίου Προδρόμου, Ἀνδρέου κλπ.
 Ἁγίας Βαρβάρας, ἕτερος.
 Ἁγίου Σάββα Ἁγιασμένου.
 Ἁγίου Κυπριανοῦ.
 Ἁγίου Μηνᾶ.
 Ἁγίου Μακαρίου Κορίνθου.
 Εἰς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν.
 Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ.
 Ἁγίου Ἀκακίου Καυσοκαλυβίτου.
 Τιμίου Προδρόμου.
 Ἁγίου Δημητρίου, ἕτερος.
 Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου διὰ Μῆλον. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίων Ἀναργύρων, ἕτερος.
 Παναγίας «Πορταϊτίσεως». (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Τριανταφύλλου. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ. (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μεγάροις.
 Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου διὰ Πρέβελην.
 Ἁγίας Θεοκτίστης Λεσβίας.
 Ἁγίου Νίκωνος Μετανοεῖτε. (Ἐξεδόθη).
 Παναγίας «Καστριανῆς». (Ἐξεδόθη).
 Ἁγίου Γεωργίου Ἰωαννίνων, ἕτερος.
 Ἁγίων Μαρτύρων Εὐστρατίου κλπ.
 Ἁγίου Χαραλάμπους διὰ Κέαν.

Ἁγίου Φιλοθέου Διονυσιάτου.
 Παναγίας «Οἰκονομίσσης».
 Ἁγίου Τιμοθέου Πεντέλης.

Οἴκοι 24

Παναγίας «Κουκουζελίσσης».
 Ἁγίου Γερασίμου Ἰορδανίτου.
 Ἁγίων Διονυσίου Ρήτορος & Μητροφάνους (Ἐξεδόθησαν).
 Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως.
 Ἁγίου Κορνηλίου Ἐκατοντάρχου.
 Ἁγίας Θεοφανοῦς.
 Ἁγίων Διονυσιατῶν. 11.
 Ἁγίου Νεκταρίου.
 Ἁγίου Φανουρίου,
 Ἁγίων Ἰβηροσκημιωτῶν Ὁσιομαρτύρων.
 Ἁγίου Δημητρίου.
 Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις.
 Ἁγίων Μακαρίων 4.
 Ἁγίου Σεραφεῖμ Φανουρίου. (Ἐξεδόθησαν).
 Ἁγίου Σάββα Ἁγιασμένου.
 Ἁγίων Πατέρων ἐν Ἀθῶ.
 Ἁγίων 40 Μαρτύρων.
 Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν Ἀθῶ
 Ἁγίου Ἰγνατίου.
 Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.
 Ἁγίων Πάντων.
 Ἁγίων Παντελεήμονος καὶ Γεροντίου.
 Ἁγίου Νείλου Μυροβλήτου.
 Ἁγίου Βασιλείου Μεγάλου.
 Ἁγίων 99 ἐν Κρήτῃ (Ἐξεδόθησαν).
 Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. (Ἐξεδόθησαν).
 Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ἀθῶ.
 Ἁγίου Γεωργίου Τροπαιοφόρου.
 Ἁγίου Ἀποστόλου νέου. (Ἐξεδόθησαν).
 Ἁγίας Αἰκατερίνης.
 Ἁγίας Παρασκευῆς.
 Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὑδραίου.
 Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου.
 Ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτριάς. (Ἐξεδόθησαν)
 Ἁγίας Μακρίνης.
 Ἁγίου Ἐλευθερίου.
 Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ.
 Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

- Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις καὶ Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν.
- Ἁγίου Μαξίμου Καυσοκαλύβη.
Ἁγίου Ἀθανασίου Μεγάλου.
Εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.
Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις.
Ἁγίου Σπυρίδωνος θαυματουργοῦ.
Ἁγίου Χαραλάμπους.
Ἁγίου Ρηγίνου.
Ἁγίων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.
Εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου.
Ἁγίων Ἀγιαννανιτῶν Ὀσίων.
Ἁγίου Ἀκακίου Καυσοκαλυβίτου.
Ἁγίας Εὐγενίας.
Ὀσίων πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει.
Ἁγίου Ἀθανασίου Χριστιανουπόλεως.
Ἁγίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου.
Ἁγίου Ἰωάννου Κουκουζέλη.
Ἁγίας Γλυκερίας.
Πασῶν τῶν Ἀθληφόρων καὶ Μαρτύρων Ἁγ. Γυναικῶν.
Ἁγίων Νεομαρτύρων μετὰ τὴν ἄλωσιν.
Ἁγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου,
Ἁγίου Ἀρτεμίου.
Πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.
Ἁγίων Μαξίμου, Νήφωνος καὶ Ἀκακίου.
Ἁγίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.
Ἁγίας Εὐφροσύνης.
Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.
Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ ἐν Κυθήροις.
Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου.
Ἁγίου Χριστοφόρου.
Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου.
Ἁγίων τῶν ἐν Κρήτῃ.
Ἁγίου Μακαρίου Κορίνθου.
Ἁγίου Προφήτου Ἡλίου.
Ἁγίου Τριανταφύλλου Νεομάρτυρος.
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.
Ἁγίας Θεοκτίστης Λεσβίας.
Ἁγίου Κυπριανοῦ.
Ἁγίου Φιλοθέου Διονυσιάτου.
Ἁγίου Εὐθυμίου Μεγάλου
Ἁγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος.
Ἁγίου Τιμοθέου Πεντέλης.

Κανόνες

- Κανὼν Ἁγίου Γερασίμου Ἰορδανίτου.
 » Ἁγίου Μελετίου Ἀντιοχείας.
 » Ἁγίου Χριστοφόρου.
 » Ἁγίου Γεωργίου Ἰωαννίνων διὰ λιτανείαν
 » Παναγίας.
 » Ἁγίου Ἰσχυρίωνος.
 » Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου.
 Κανόνες ὀκτώηχοι εἰς τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ.
 » » εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ,
 » » Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.
 » » εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου.
 » 5 εἰς τὴν Θεοτόκον.
 » 2 τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντίπασχα.
 Κανὼν Ἁγίου Σεραφείμ διὰ λιτανείαν.
 Κανόνες ὀκτώηχοι Ἀποστόλου Θωμᾶ.
 Κανὼν Ἁγίου Χρυσοστόμου.
 » Ἁγίου Ρωμανοῦ Μελωδοῦ.
 » Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.
 » τῆς Θεοτόκου ἐκ μέρους τοῦ Ἁθῶ.
 » Ἁγίων Διονυσίου καὶ Μητροφάνους.
 Κανόνες 2 τοῦ Τιμίου Προδρόμου.
 Κανὼν τῆς Θεοτόκου,
 Κανόνες 2 τῆς ἑορτῆς Ἀκαθίστου διὰ Δάφνην Πελοποννήσου.
 Κανὼν Ἁγίου Συμεὼν Νέου Θεολόγου.
 Κανὼν τῆς Θεοτόκου «Ἄξιον Ἔστι» διὰ Δάφνην Καλαβρούτων.
 Ἔτερος τῆς «Πορταϊτίσεως» διὰ τὴν αὐτὴν κωμόπολιν.
 Κανόνες 2 Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.
 Κανὼν τῆς Θεοτόκου κατανυκτικός.
 Κανόνες ὀκτώηχοι Ἁγίας Τριάδος.
 » Ἁγίας Εἰρήνης.
 » Χρυσοβαλάντου. (Ἐξεδόθησαν).
 Κανὼν τῶν ἐν Κρήτῃ Ἁγίων.
 Κανὼν Ζωοδόχου Πηγῆς διὰ Σίφνον. (Ἐξεδόθη).
 Κανὼν Ἁγίας Βαρβάρας διὰ Κίμωλον.
 Κανὼν Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοια Ἰδιόμελα κλπ.

- Ἁγίου Χρυσοστόμου ἐσπέρια.
 Ἁγίου Κωνσταντίνου »
 Ἁγίου Δανιὴλ Στυλῆτου ἀπόστιχα.
 Ἁγίων Πάντων «Ἐκλογή».
 Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ Καθίσματα.

- Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Τροπάρια.
 Ἁγίου Βασιλείου Μικρὸν Ἑσπερινόν.
 Ἁγίων Πάντων Δοξαστικὸν αἰνῶν.
 Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ Ἰδιόμελα.
 Εἰρμοὶ πρὸς τὸ «Υγρὰν διοδεύσας».
 Ἁγίων Ἰβηροσκητιωτῶν δοξαστικά.
 Ἰδιόμελα ἐπὶ ὑποδοχῇ Ἁγίων Λειψάνων.
 Ἰωακείμ καὶ Ἄννης προσόμοια.
 Ἑορτῆς Χριστουγέννων «Ἐκλογή».
 Τριῶν Ἱεραρχῶν «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως Λιτήν,
 Ἁγίου Μητᾶ δοξαστικά
 Ἁγίας Ταβιδᾶς δοξαστικά, Προσόμοια.
 Ἁγίου Γερμανοῦ Δοξαστικόν.
 Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἰδιόμελα, προσόμοια,
 καθίσματα.
 Ἁγίου Νικολάου τροπάρια προεόρτια.
 Ἁγίου Ἐλευθερίου Μικρὸν Ἑσπερινόν.
 Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ ἐν Δομπῶ ἀπόστιχα.
 Ἁγίου Ἀρτεμίου προσόμοια.
 Ἁγίων 99 Μικρὸν Ἑσπερινόν.
 Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου προσόμοια 8ης Μαΐου.
 Πεντηκοστῆς Τροπάρια διάφορα.
 Ἁγίου Μητᾶ ἑσπέρια καὶ ἀπόστιχα.
 Ἁγίου Προφήτου Ἡσαίου ἑσπέρια.
 Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Ἰακώβου Πέρσου προσόμοια.
 Ἁγίου Ὁρέστου δοξαστικά.
 Τιμίου Προδρόμου «Ἐκλογή».
 Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ὀκτώηχον δοξαστικόν.
 Ἁγίου Χρυσοστόμου «Ἐκλογή».
 Ἁγίων Μαγδαληνῆς καὶ Μαρκέλλης δοξαστικά καὶ ἀπόστιχα.
 Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου προσόμοια.
 Ἁγίου Σπυρίδωνος «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Ἀνδρέου Πρωτοκλήτου «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Γεωργίου Τροπαιοφόρου. «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Δημητρίου Μυροβλήτου «Ἐκλογή».
 Ἁγίας Ἄννης «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Μοδέστου «Ἐκλογή».
 Ἁγίου Τιμοθέου Πεντέλης «Ἐκλογή».
 Ἀπολυτίκια, κοντάκια καὶ μεγαλυνάρια ἄνω τῶν χιλίων.

† Ὁ Ρ. Ι.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΛΙΨΕΙΣ

Δόξα σοι, δόξα σοι Χριστέ τῷ στύφοντι φαρμάκοις
Ἐγείαν θείαν καὶ ζῶην κεράσαντι πανσόφως.
Οὐκ ἔστιν δῶρον ἀληθῶς ἕτερον τοῖς ἀνθρώποις
Παρὰ Θεοῦ παμμέγιστον πρόξενον σωτηρίας
Ὡς οἱ ποικίλοι πειρασμοὶ τοῖς ἀκριβῶς νοοῦσιν.
Πᾶν ἀγαθὸν σύμπαν καλὸν σύνεσις γνῶσις πᾶσα
Πᾶσα σοφία μέθοδος πᾶσα φιλοσοφία
Ποικίλα τε χαρίσματα καὶ δῶρα παρακλήτου
Τοῖς ὑπομένουσι καλῶς ἔνδον αὐτῶν φανεῖται.
Δι' ὅπερ καὶ μακάριος Ἰάκωβος ὡς ἔφη
Ὅς ὑπομένει πειρασμόν· μακάριος δὲ πάλιν
Ὅν ἂν παιδεύσῃ Κύριος ὡς ὁ Δαβὶδ διδάσκει
Καὶ λίαν τρισμακάριος, ὡς φασίν, οἱ πατέρες
Ὅ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς γενναίως ὑποφέρων
Δι' ὧν ἐπάξιός Θεοῦ καὶ τῶν Θεοῦ φανεῖται,
Ὡς ἀπασῶν τῶν ἀρετῶν κατειληφὼς τὸ τέρμα.
Καὶ πάλιν παναοίδιμος ὡς εἶπεν ὁ Δεσπότης
Ἐν τοῖς αὐτοῦ μακαρισμοῖς ὁ πάσχων ὑπὲρ τούτου
Ὡς γὰρ πολὺς ὡς ἄπειρος ἀπείρως ἀπειράκις
Εἰς ἀπεράντους ἀληθῶς αἰῶνας παναλήκτους
Εἰς Βασιλείαν ὑπὲρ νοῦν εἰς δόξαν ὑπὲρ δόξαν
Ἐσεῖται τούτοις ὁ μισθὸς ἑκατονταπλασίως.-

Μελετίου Ὁμολογητοῦ

«Δευτερωθήκαμε ἀπὸ τὸν ἀγαρηνὸ καὶ πρώτη μας πράξη στὸ δρόμο τῆς λευτεριάς ἦταν νὰ κλείσουμε τὸ στόμα τῆς ἀληθείας. Νὰ λησμονήσουμε πὼς τὰ μοναστήρια στὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς, φυλάζανε καὶ τὴν πίστη καὶ τὴν παιδεία, καὶ πὼς ὅσοι μάθανε γράμματα στὰ μοναστήρια τὰ μάθανε.. Ἐκεῖ πρωτοσυλλάβησε τὸ χωριατόπουλο καὶ ἐκεῖ ἀκόνισε τὸ νοῦ του ὁ γραμματισμένος».

Ἀπὸ τὸν «Πακουλάχο» Κ. Μπαστιᾶ.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

« Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται ». (Παρ. θ. ' 9.)

Ἡ προστάτις ἡμῶν.

Ὁ Αὔγουστος μὴ εἶναι ἀφιερωμένος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς τιμὴν τῆς προστάτιδος τῶν χριστιανῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἡμῶν τῶν ἀγιορειτῶν, Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ νηστεία, αἱ καθημεριναὶ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ Παρακλήσεις, ἡ ἀφθαστον λυρισμὸν ἔχουσα ὕμνολογία τῆς ἐορτῆς, ἥς ἡ ἀπόδοσις τὸ πάλα ἐγένετο τὴν 30ην Αὐγούστου, ὡς καὶ νῦν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, πάντα ταῦτα δίδουν θρησκευτικὸν τόνον καὶ πνευματικὴν ἔξαρσιν εἰς ὄλον τὸν μῆνα καὶ συντελοῦν εἰς τὸ νὰ πληροῦνται οἱ ἱεροὶ ναοὶ ἐκ τῶν πιστῶν, οἵτινες μεταβαίνουν διὰ τὰ προσφέρουσιν φῶδὰς πνευματικὰς εἰς τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ.

Πόσαι ἐκ τῶν ὕμνητριῶν τῆς Ἀειπαρθένου θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὴν τιμητικὴν ἐκείνης θέσιν! Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ὄχι μόνον εἰς τὰς ὁμοφυλοὺς τῆς ἀκηράτου κόρης, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ παιδιά, ἂν ἀκολουθήσωσι τὴν ἀνάστη τῆς ἀρετῆς ὁδόν, ἣν ἠκολούθησε καὶ ἐκείνη. Ἴδου τί λέγει εἰς ὅσους τὴν ἠκολούθησε· « ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ (τοῦ Χριστοῦ) ἐστί. Βαβαὶ τῆς τιμῆς! Βαβαὶ τῆς ἀρετῆς! Εἰς ὅσην ἀνάγει κορυφὴν τὸν μετιόντα αὐτήν. Πόσαι γυναῖκες ἐμακάρισαν τὴν ἁγίαν Παρθένον ἐκείνην καὶ νηδύν, καὶ ἠῤῥξαντο τοιαῦτα γενέσθαι μητέρες, καὶ πάντα προσέσθαι. Τί τοίνυν τὸ κωλύον; Ἴδου γὰρ εὐρεῖαν ἔτεμεν ἡμῖν ὁδὸν καὶ ἔξεστιν οὐ γυναξί μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδράσιν ἐπὶ τῆς τοιαύτης γενέσθαι τάξεως, μᾶλλον δὲ καὶ ἔτι πολλῶ μείζονος. Τοῦτο γὰρ πολλῶ μᾶλλον μητέρα ποιεῖ ἢ αἱ ὠδῖνες ἐκείναι· ὥστε εἰ μακαριστὸν ἐκεῖνο, πολλῶ μᾶλλον τοῦτο, ὅσῳ καὶ κυριώτερον » (Χρυσόστομος).

Τρεῖς Ἀγιορεῖται Ἄγιοι.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον ἐωριάσθησαν ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς λαμπρότητος τριῶν μεγάλων Ἀγιορειτῶν Ἀγίων, τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίου, κτίτορος τῆς Λαύρας καὶ πρώτου ὀργανωμένου οἰκιστοῦ τοῦ Ἀγ. Ὁρους (5 Ἰουλίου), Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου (16 Ἰουλίου) καὶ Ἀγίου Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου (28 Ἰουλίου).

Ὁ Ἄγιος Ἀθανάσιος (κατὰ κόσμον Ἀβράμιος καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος καταγόμενος) ἀνήκει εἰς τὰς μεγάλας μορφὰς τοῦ Μοναχισμοῦ. Διὰ τῆς μεγάλης του ἀρετῆς ἠξιώθη νὰ βλέπῃ τὴν Θεοτόκον. Ἐκτισε τὴν Λαύραν πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας, ἣτις εἶναι καὶ ἡ Οἰκονόμος αὐτῆς. Διὰ τῆς Λαύρας ἠθέλησε νὰ προάγῃ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν κοινοβιακῶς

ζώντων μοναχῶν καὶ οἰκονομῇ ἐν Χριστῷ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπικοινωνοῦν-
τας μετὰ τῆς Λαύρας κοσμικούς. Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἡμε-
τέρων καὶ ξένων. Πρὸ ἐτῶν ἔγραψε καὶ τὸ ὄργανον καθολικῶν μοναχῶν
Irenikon.

Εἰς τῶν βιογράφων του σημειοῖ τὰ ἑξῆς: «Οὐδὲ ἠρέσθη ὁ ὅσιος
Ἄθανάσιος μόνον εἰς τὸ νὰ κτίσῃ τὸ λαμπρότατον μοναστήριον τῆς
Λαύρας. Ἠξεύρων καλῶς, ὅτι τὰ ὑλικά ἰδρύματα, ὅσον ἅγιος καὶ ἄν
εἶναι ὁ χαρακτήρ των, τότε μόνον ὠφελοῦν, ὅταν καὶ ἡ λειτουργία αὐτῶν
κανονισθῇ ἀνάλογος πρὸς τὸν σκοπὸν των, ἐφρόντισεν ὥστε μετὰ τῶν
ἀδελφῶν τῆς Μονῆς νὰ εὐνοηθῇ καλῶς ὁ σκοπὸς τῆς μοναχικῆς ζωῆς,
χωρὶς τὰς στενάς ἢ καὶ διειστραμμένας περὶ αὐτῆς ἀντιλήψεις. Καθ' ἡμέ-
ραν δὲ ἐξώδευε μαζί των ἀρκετὴν ὄραν, διὰ νὰ τοὺς συγκαταῖ εἰς τὴν
ταπεινοφροσύνην, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν λιτότητα, χωρὶς τὰς ὁποίας τὸ
μοναστήριον εἶναι μάταιος καὶ παχυλὸς κόσμος μὲ τρίχινον ἄπλως
προσωπεῖον».

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Νικόδημος καίπερ χωριζόμενος τοῦ Ἄθανα-
σίου διὰ 900 ἐτῶν, ὑπῆρξε τοῦ αὐτοῦ μὲ ἐκείνον πνεύματος, διαπρεπῆς
μοναχός, ἀσκητὴς σπουδαῖος καὶ συγγραφεὺς δοκιμώτατος, ἀποβὰς διὰ
τῶν σοφῶν συγγραφῶν του ἐθνικὸς διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς ἐν Χρι-
στῷ τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ. Τὸ ἔργον του «ἀόρατος πόλεμος» ὑπῆρ-
ξεν ὑπὲρ τὸν αἰῶνα (ἡ τελευταία ἐκδοσις ἐγένετο τῷ 1922) ὁδηγὸς ἐν
Χριστῷ μυριάδων ψυχῶν, τὸ δὲ Πηδάλιον αὐτοῦ ὁ σύμβουλος τῶν ἐφη-
μερίων πρὸς εὐσρκον ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν των καθηκόντων. Οὐδέτερον
ὅμως τούτων ὑπάρχει πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἀρμοδίων.

Ὁ δὲ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης γόνος βασιλικῆς οἰκογενείας
ἐγκαταλείψας τὰς τιμὰς, τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἀνέσεις μιᾶς βασιλικῆς ζωῆς
ἐπρωτίμησε τὴν ταπεινὴν τοῦ ἐρημίτου ζωὴν τῶν παντοίων στερήσεων
κακουχιῶν καὶ πνευματικῶν ἀγώνων. Ἰδρυσεν τὰς δύο Μονὰς τοῦ Ξηροπο-
τάμου καὶ τὴν ὁμώνυμόν του ἡμετέραν καὶ ὑπῆρξε μετὰ τῶν πρώτων
ἱεροδιδασκάλων τῆς Σερβίας πρὸς τὴν ὁποίαν προσέφερε μεγίστας
ὑπηρεσίας.

Τὸ μόνον μέσον.

Πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι αἱ θλίψεις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς,
αἵτινες θὰ καταρτίσουν αὐτὸν χριστιανικῶς καὶ θὰ καταστήσουν ἄξιον
νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. (Πράξ. ιδ. 22).

Μὲ ποῖον ὅμως μέσον θὰ ἀντιμετωπίσῃ τις ταύτας; Διὰ τῆς ἀδια-
φορίας ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Στωϊκοί, ἧτις εἶναι πρακτικῶς ἀνεφάρμοστος.
Διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστὸν ἀπαντᾷ ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία.
Αὕτῃ δὲ εἶναι τὸ μόνον καὶ ἀποτελεσματικὸν μέσον. Πρόσφατον
παράδειγμα οἱ διωκόμενοι ἐπὶ 40 συνεχῆ ἔτη ἀδελφοί μας Ρῶσοι χριστια-
νοί. Ὁ τέως ἐφημέριος τῆς Καθολικῆς κοινότητος τῆς Μόσχας Ἄσομι-
γιονιστῆς π. Μπισονὲτ ἐξέδωκεν εἰς Ν. Ὑόρκην βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον

«Μόσχα ἢ ἐνορία μου» ἐν ᾧ περιγράφων τὴν θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν Ρώσων πιστῶν σημειοῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰ ἐξῆς.

«Οἱ χριστιανοὶ ἔχουν δημιουργήσει μίαν ψυχολογίαν ὅπως ἰδιαιτέραν. Νομίζουν ὅτι ἡ πίστις ἦν ὑφίστανται ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς διώξεις πού ὑπέφεραν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὕτω δέχονται ὑπομονητικῶς τὴν κατάστασιν ὡς δοκιμασίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀφείλουσαν νὰ διέλθουν».

«Σπουδαῖον κέντρον Βυζαντινῆς ἀκτινοβολίας».

Ὁ καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος εὐρέως γνωστὸς καλλιτέχνης Π. Μαθιοπούλος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περιοδικὸν «Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος» (τεῦχος 30 Ἰούνιος 56 σελ. 245) περισπούδαστον ἄρθρον διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις γράφει τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἐπισκέπτης μελετώντας τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους φέρνει στὴ μνήμη του τοὺς ταπεινοὺς ἀλλὰ μεγάλους ἄνδρας πού προσέφεραν τὸν ἑαυτὸν τους θυσία στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Σ' αὐτὰ τὰ Μοναστήρια, σκέπτεται, ὅτι εἶχαν μονάσει ἄνδρες ἅγιοι, ἐνάρετοι, μακρὰ ἀπὸ κάθε ἐφήμερη χαρὰ τοῦ κόσμου.

Μέσα στὶς ἀετοφωλιές τῶν ἀποκρήμων βράχων τοῦ Καρμηλίου καὶ στὰ βαρεῖα οἰκοδομήματα τῶν Μοναστηριῶν κλείσθηκαν σοφοὶ συγγραφεῖς σὰν τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη καὶ τὸν Νικόδημο Ἁγιορείτη γιὰ νὰ δοξολογήσουν τὸν Θεό, ἐξαιρετοὶ Μελωδοὶ σὰν τὸν Κουκουξέλη γιὰ νὰ τὸν ὑμνήσουν, συναξαρισταὶ καὶ ἱστορικοὶ.

Τὰ Μοναστήρια αὐτὰ δὲν ἦσαν μόνον τόποι λατρείας τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ, ὅπως τονίσαμε, καὶ σπουδαιότατον σκευοφυλάκιον τῶν ἱερῶν ἔργων τέχνης, σκέψεως καὶ ἐπιστήμης.

Ἦσαν ἀκόμη ἓνα σπουδαῖον ταμεῖον Ἑλληνικῆς σοφίας καὶ γραμμάτων, τὸ ὁποῖον ὄχι λίγες φορές ἐνίσχυσε τὶς βάρβαρες χῶρες τῶν σλαύων καὶ τὸ ὑπόδουλον Ἔθνος μας. Ἀνέδειξε δὲ περίφημες Σχολές σὰν τὴν Ἀθωνιάδα.

Ὁ Ἄθως μᾶς διέσωσε μία λαμπρὴ κληρονομία ἐνὸς χιλιόχρονου πολιτισμοῦ μὲ οἰκουμενικὴ ἀκτινοβολία καὶ πνευματικὸ βάθος, πού τόσο τὸν μελετοῦν σοφοὶ ἄνδρες σὰν τὸν Millet, τὸν Doelger, τὸν Dlehl, Vasiliev, τὸν Ranciman κ. ἄ.

Ἄς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι καὶ μέχρι σήμερον τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ ἓνα σπουδαῖον κέντρο Βυζαντινῆς ἀκτινοβολίας».

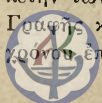
Ἡ ἀγάπη τοῦ κ. Μαθιοπούλου πρὸς τὸ Ἅγ. Ὄρος τὸν ὤθησε νὰ ἐμφανίσῃ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ σειρὰν ἔργων του μὲ θέμα τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐξετέθησαν ἀντίγραφα ἀπὸ τῶν Ναῶν τοῦ Πρωτάτου, ἔργα τῆς Μακεδονικῆς Σχολῆς τοῦ Πανσελήνου, τῶν διαφόρων Μονῶν κ. ἄ.

Ἡ ἐκθεσις πρωτοεμφανίσθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βόννης τῆς Γερμανίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. Εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐκθέσεως, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βόννης, παρευρέθησαν

πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ὑπουργοί, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ χιλιάδες φοιτηταί. Ὁ Γερμανικὸς τύπος ἀφιέρωσε θερμὰ σχόλια διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην.

Συνέδριον τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

ὑπὸ τοῦ συλλόγου «Τὸ Ἑλληνικὸ Φῶς» πρωτοβουλία τοῦ προέδρου αὐτοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Μ. Γερουλάνου, διοργανώθη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 13-16 Μαΐου ἐ. ἔ. τὸ Α΄ συνέδριον τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Κατ' αὐτὸ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς διαπραγεῖς ἐκπροσώπους τῶν πνευματικῶν καθιδρυμάτων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν νὰ τονίσωσι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἰς τὸν ἀτομικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τῆς χώρας, πρὸς προαγωγὴν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις, ὡς ἐτόνισεν ὁ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Π. Μπρατσιώτης, «εἶναι προῖον τῆς περιφήμου συνθέσεως Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ ἢ μᾶλλον τῆς συζυγίας τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ πνεύματος» καὶ τοῦ ὁποίου οἰκονόμος εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Τοιαῦτα συνέδρια γίνονται πρόξενά πολλῆς ὠφελείας ἀρκεῖ τὰ πορίσματα αὐτῶν νὰ μὴ παραπεμφθῶσιν, ὑπὸ τῶν εἰς οὓς ἀπευθύνονται, εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλένδας, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀπαρεγκλίτως καὶ πιστῶς. Ἴδου δὲ τὰ σπουδαιότερα καὶ ἐθνωφελέστατα πορίσματα εἰς ἃ κατέληξε: 1) Νὰ δημοσιευθῶσιν τὰ Πρακτικὰ τοῦ παρόντος Συνεδρίου εἰς ἓνα τόμον. 2) Γίνεται δεκτὴ κατ' ἀρχὴν ἡ πρότασις τοῦ Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Μ. Στασινοπούλου περὶ μονιμοποιήσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, παγιομένης καὶ εὐθυνομένης τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαφίεται ἡ φροντίς τῆς διοργανώσεως ἐν καιρῷ τοῦ Βου τοιοῦτου Συνεδρίου, ἐν συνεννοήσει καὶ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν λαβουσῶν τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πρώτου Συνεδρίου Ὁργανώσεων. («Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων» καὶ «Χριστιανικοῦ Κοινωνικοῦ Κύκλου»). 3) Ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ πρὸς τε τὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ Ἀνώτατα Πνευματικὰ τῆς Χώρας Ἰδρύματα ὅπως καταβληθῆ ἡμέριμα περὶ οὐσιαστικῆς ἐφαρμογῆς τῆς σχετικῆς πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ διατάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος (ἄρθ. 16) καὶ περὶ πληρεστέρου ἐμποτισμοῦ τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς, οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν ἰδανικῶν τούτων. 4) Ἐκφράζεται ἰδιαιτέρα εὐχὴ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκδηλωθῆ ζωηρότερον τὸ ἐγνωσμένον αὐτῆς ἐνδιαφέρον πρὸς παρακολούθησιν τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τοῦ καταρτισμοῦ εἰδικῆς ἐπιτροπείας πρὸς παρακολούθησιν καὶ μελέτην τῶν ζητημάτων τούτων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἑλλήνων Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, ὡς καὶ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης. 5) Ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὰ Σχολεῖα

ἡ διδασκαλία ἐκλεκτῶν μερῶν ἐκ τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καὶ τῆς Βυζαντινῆς Ὑμνογραφίας. 6) Ἐκφράζεται ἡ εὐχή, ὅπως ληφθῆ συστηματικὴ μέρημα διὰ τὴν διάσωσιν, καλλιέργειαν καὶ καλὴν ἐκτέλεσιν τόσον τῆς πατρῴου Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς καὶ Ἀγιογραφίας, ἰδρυομένων ἐδικῶν Σχολῶν καὶ ἐιδικῶν ὑποτροφιῶν δι' εὐρυτέρας σχετικὰς σπουδὰς. 7) Ἐκφράζεται ἡ εὐχή πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα, ὅπως ληφθῆ μέρημα περὶ καθορισμοῦ εἰς τὰ ἰδρύματα ταῦτα μαθήματος εἰσαγωγικοῦ εἰς τὸ νόημα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ. 8) Ἐκφράζεται ἡ διάπυρος συμπάθεια τοῦ Αὐτοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἰσχυροτάτην ἀκρόπολιν τοῦ Πολιτισμοῦ τούτου ἡρωϊκὴν μεγαλόνησον Κύπρον καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν γενναῖον Ἐθνάρχην Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον, συνάμα δὲ ἀπευθύνεται ἔκκλησις πρὸς πάντας τοὺς ἀνά τὴν οἰκουμένην ἐμπνεομένους ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, ὅπως ἐκδηλώσουν ζωηρότερον τὸν διαφέρον των διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ τούτου.

Συγχαίροντες θερμῶς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου τούτου, εὐχόμεθα τὰ πορίσματα αὐτὰ νὰ εὐρωσι ζωηρὰν ἀλήγησιν παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις «πρὸς πληρεστέραν συνειδητοποίησιν καὶ ἀξιοποίησιν τοῦ πολυτιμοτάτου ἐθνικοῦ θησαυροῦ, ποὺ μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ πατέρες ἡμῶν, τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ» ὡς ἐτόμισεν ὁ πρῦτανις Π. Μπρασιώτης.

Μοναχικὴ ἀπολογία.

Οἱ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τῆς γείτονος Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων αὐτῶν διακρίνονται καὶ διὰ τὴν συγγραφικὴν αὐτῶν δραῖσιν. Ὁ πρὸ ἐτῶν κοιμηθεὶς ἐν Κυρίῳ Χρυσόστομος Διονυσιάτης εὐπαίδευτος καὶ γλωσσομαθὴς ὧν εἶχε συγγράψαι βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρυσόστομος καὶ Δημοσθένης» μὲ παραλληλισμὸν τῶν χωρίων αὐτῶν. Ὁ αὐτὸς πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, ἐν ἔτει 1907, μετέφρασε τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ γάλλου ἱατροῦ Surbled «ἡ νεανικὴ ζωὴ» ἐνῶ ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως κατοχυροῦται ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ ἐγκράτεια δὲν βλάπτει τοὺς νέους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔπραξε μετὰ εἰκοσιπενταετίαν ὁ Σερ. Παπακώστας διὰ τοῦ περιφήμου βιβλίου του «ἠθικὴ καὶ υγεία». Ὁ ἀοίδιμος Χρυσόστομος ἦτο διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ Θεολογίας, μετέφρασε δὲ «τὴν ἐπίκαιρον λίαν ταύτην βίβλον τοῦ πολυμαθοῦς, σοφοῦ καὶ περιγραφωτάτου χριστιανοῦ ἱατροῦ» ὡς σημεῖοι ἐν τῷ προλόγῳ, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βάρη.

Ὁ νῦν Καθηγούμενος ἀρχιμ. Γαβριὴλ ἐξέδωκε τρία λίαν ἐποικοδομητικὰ βιβλία, ἅτινα εὐμενέστατα ἐκρίθησαν ἐν τῷ τύπῳ.

Τῇ παραδόσει ταύτῃ τῶν Διονυσιατῶν στοιχῶν καὶ ὁ ἐκ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν αὐτῆς λόγιος καὶ συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν Θεοκλήτος ἐξέδωκεν ἑναγχος βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «μεταξὺ οὐρανοῦ

καὶ γῆς» προλογιζόμενον ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου Γαβριήλ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ Θεοκλήτου ἀποτελεῖ ἀπολογία τοῦ μοναχικοῦ βίου εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διαβιούντων, ἔχει λίαν καλαισθητὸν ἐμφάνισιν, βαθύτητα σκέψεως καὶ ἀποτελεῖ συμβολὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν εἰς τὴν μοναχικὴν ἡμῶν φιλολογίαν.

Μασονικὰ ἔργα.

Ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὰ παθήματα τῶν θλιβομένων ἀδελφῶν μας χριστιανῶν (ἔβρ. ιγ' β) ἀποτελεῖ καθήκον, ἀφοῦ ὅλοι ὁμοῦ ἀποτελοῦμεν τὸ πνευματικὸν σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ εἴμεθα «μέλη ἐκ μέρους» (Α' Κορ. ιβ'. 27). Ἡ τυχοῦσα ἀδιαφορία ἡμῶν δι' ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀποτελεῖ ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ συνεπῶς θανάσιμον ἁμάρτημα. Τούτου ἕνεκα δεόν νὰ ἐφελκύσωσιν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν μας τὰ παθήματα τῶν ἀγαπητῶν μας ἀδελφῶν τῶν Κυπρίων καὶ σπεύσωμεν εἰς βοήθειαν αὐτῶν διὰ τῶν προσευχῶν μας, τῶν ἐκτενῶν καὶ συνεχῶν, ἀφοῦ ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν. Εἶναι δὲ πρωτοφανῆ εἰς ἐγκληματικότητα τὰ ὅσα ὑφίστανται παρὰ τῶν ἐκεῖ κρατούντων χριστιανῶν (;) ἄγγλων. Αἱ ὁμαδικαὶ τιμωρίαί, αἱ μαστιγώσεις, αἱ ἐκτελέσεις δι' ἀπαγχονισμοῦ, αἱ βεβηλώσεις Ναῶν καὶ Μονῶν, αἱ ἐξορίαί χριστιανῶν καὶ Ἱεραρχῶν διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ὑπενθυμίζουσι σκοτεινοὺς τοῦ μεσαίωonos χρόνους. Καὶ διερωτᾶται ὁ ἀκούων τὰ ἔργα των...πολιτισμένων βαρβάρων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, εἶναι χριστιανοὶ οἱ ταῦτα διαπράττοντες; Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φανεροῦν τὸ ποιὸν αὐτῶν (Ματθ. ζ'. 17). Καὶ τὰ ἔργα τῶν Ἄγγλων ἐν Κύπρῳ δηλοῦν ὅτι οὗτοι, ἐκτός τοῦ ὀνόματος, οὐδὲν τὸ χριστιανικὸν ἔχουσι. Ζητοῦν νὰ ἀφαιρέσωσι, καὶ ἔχουν ἀφαιρέσει ἐπὶ 80 ἔτη, τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ὁ θεὸς ἐδώρησατο, ἀπὸ λαὸν ὃν ἠγόρασαν! καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουν λόγους νὰ εἶναι εὐγνώμονες. Οὕτω εἶναι θεομάχοι καὶ ἀχάριστοι. Εἶναι δὲ εὐνόητον τοῦτο, ἀφοῦ εἶναι ὁπαδοὶ οὐχὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀλλὰ τοῦ Μασονισμοῦ, οὗτινος ὁ ὕπατος ἄρχων εἶναι ὁ ἐκάστοτε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Ὡς γνωστὸν δὲ ὁ Μασονισμὸς ἔχει ἀποκηρυχθῆ ὑπὸ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἀντιχριστιανικὸν σύστημα, διότι ἀποτελεῖ ἰδίαν θρησκείαν συνεχίζουσαν τὸ ἔργον τῶν ἀρχαίων μυστηριακῶν θρησκειῶν. Ἡ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βατοπεδίου συνελθούσα ἐν ἔτει 1930 διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ ἐν ἧ συμμετέσχον ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐχαράκτηρισε τοῦτον «σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον». Ἡ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1933 ἐξέδωκε καὶ σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν λαόν. Ἐσχάτως ἐζητήθη νὰ εἰσαχθῆ ἐπισημῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι, διότι ἀνεπισημῶς ἔχει εἰσδύσει παντοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ λεγομένη Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας παραβαίνει ρητοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας. Κατ' αὐτὰς ἀποφάσει τῆς συνελεύσεως τῶν στελεχῶν τῆς πρεσβυτεριανῆς ἐκκλησίας ἡ Δίς Γκόρτον ἐκ Σκωτίας θὰ

χειροτονηθῆ ἱέρεια!! Ἐπιστροφή λοιπὸν καὶ εἰς τὰς ἱερείας τῆς εἰδωλολατρείας. Ἴδου τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν (;) ἄγγλων, μὲ τοὺς ὁποίους τινὲς θέλουν νὰ ἐνωθῶμεν καὶ Ἐκκλησιαστικῶς! Ἴδου ἔργα μασόνων καὶ βανδάλων καὶ δουλεμπόρων. Ὁ Κύριος νὰ τοὺς φωτίσῃ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Χριστὸν καὶ χάριση εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐδωρήσατο διὰ τοῦ τιμίου τοῦ Χριστοῦ Τοῦ αἵματος εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ὁποίαν ἀφαιροῦν οἱ μασόνοι.

Ἐξηγήσεις.

Εἰς τὰς στήλας ταύτας ἀπὸ ἐτῶν ἐκτίθενται σκέψεις ἐπὶ τῶν γεγονότων, ἅτινα σχολιάζονται καὶ παρατηροῦνται ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν φῶς. Τοῦ Κυρίου δὲ ἐπευλογοῦντος καὶ συνεργοῦντος τοῦτο θὰ συνεχισθῆ καὶ μελλοντικῶς. Αἱ σκέψεις αὗται ἀπληροῦσαι τὰς σκέψεις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν ἀδελφότητος, δὲν ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν ἐπίδειξιν ὑφ' ἡμῶν, ἀπλῶν μοναχῶν ὄντων, ἀνυπάρκτου σοφίας ἢ ἀνάληψιν καθηκόντων διδασκαλίας, ἀλλὰ τὴν ἐπιτέλεσιν καθήκοντος. Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὀφείλομεν νὰ μεριμνῶμεν περὶ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν ἐνταῦθα καὶ μακρὰν, οἵτινες εἶναι πολυπληθέστεροι, καὶ οἰκοδομῶμεν ἐν Χριστῷ κατὰ τὰ τῆς Γραφῆς. «οἰκοδομεῖτε εἰς τὸν ἕνα» (Α.΄ Θεσ. ε.΄ 11) καὶ «μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους ὃ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε» (Ρωμ. ιγ.΄ 8.). Τοῦτου ἕνεκα γράφονται αἱ Σκέψεις, ἵνα οἱ μελετῶντες αὐτάς, λαμβάνοντες ἐξ αὐτῶν ἀφορμὴν, γένωνται σοφώτεροι ἐν Χριστῷ καὶ εὐαρεστώτεροι, κατὰ τὸ γραφικὸν «δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται» (Παρ. θ.΄ 9). Ὅπερ ἀπὸ τοῦδε θὰ γραφῆται εἰς τὴν ἀρχὴν.

Εὐχόμεθα δὲ οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται διὰ τῆς μελέτης αὐτῶν νὰ ἀποβῶσι σοφώτεροι ἐν Χριστῷ καὶ «ἄρτιοι πρὸς πᾶν ἀγαθὸν ἔργον ἔξηρτισμένοι» (β. Τιμ. γ.΄ 17). Τὴν αὐτὴν δὲ εὐχὴν ἀπεκδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς παρ' αὐτῶν.

Σ. Σ. Λόγω ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ ἡμῶν κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας εἰς ἄλλας ἐργασίας, τὸ τεῦχος Ἰουλ-Αὐγ. δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐκδοθῆ. Ἐπίσης ἡ ἱστορία Ἀγ. Ὁρους κ. ἄ. ἐλλεῖπει χώρου θὰ συνεχισθοῦν εἰς τὸ ἐπόμενον.

«Ἀναγκαῖον καὶ χρειαζόμενον εἶναι, νὰ πέσῃ κάθε χριστιανὸς εἰς πειρασμούς καὶ θλίψεις, καὶ στενοχωρίας καὶ λύπας, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῆ ἐξ ὅλης του τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης του τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης του τῆς δυνάμεως».

Ἀγ. Συμῶν Νέου Θεολόγου

«Ὅταν ἡ ψυχὴ ἔχῃ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, δὲν φοβεῖται ἀπὸ κανένα πράγμα, τὸ ὁποῖον νὰ βλάπτῃ τὸ σῶμα».

᾽Οσίου Ἰσαάκ

«Ἀνωφελὴς ἢ πολυμάθεια τῶν γραμμάτων, ὃ φόβος Κυρίου τὸ πᾶν».

Ἐκ τοῦ Εὐεργετινοῦ

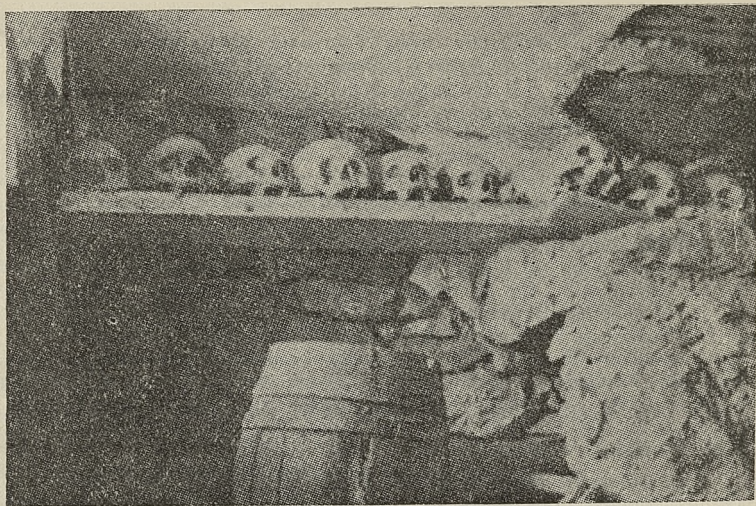

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἀντώνιος δρ. 250. ἡ Ἱ. Μονὴ Φιλοθέου 50 καὶ οἱ κ. κ. Πέτρο. Δενδρινὸς δικηγόρος Θεσνίκη 100, Γεώργ. Λάσκαρης Ἀργοστόλιον 100, Δ. Μπατιστάτος καθηγητὴς Ἀθῆναι 20, Γ. Ἀλέξ. Λαυριώτης ἀρχιγρ. Ἱ. Κ. 50, Ἀγγ. Πάχτας Ἀρναία 100, Ἱ. Τσαμᾶκος δῆτης Ξενοδοχείου Ἐρέχθειον Ἀθῆναι 30, Ἀν. Βοσνιάκος δημοδ. Θεσνίκη 30, Πανταζᾶκος καὶ Χατζηπανταζῆς Θεσνίκη 50, Ε. Παπανικολάου Ν. Μουδανιά 50, ἱεροδ. Ἐλευθέριος Λαυριώτης 30, Γέρ. Εὐθύμιος καλύβη Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγος Σκ. Ἀγ. Ἀννης 60, Γ. Κουρᾶκος ἀνθ)στῆς Χωρ)κῆς Ν. Μουδανιά 20, Π. Δαλακέλης Ν. Μουδανιά 20, ἱερομ. Ἰωάννης Ἱ. Μ. Ἀγ. Διονυσίου Ὀλύμπου 500, Δ. Κοϊδάκης συμφορ. Κατερίνη 50, ἱερ. Β. Γερολιόλιος, ἱερ. Ι. Καλιακούδας, Ἀθ. Σιτζούκης, Κ. Κούκουλης Λιτόχωρον ἀνά 50, ἀρχιμ. Κ. Ἀρώνης Κατερίνη 50, ἱερ. Ι. Μπιλιάγκας Σκοτίνη Λιτοχώρου 50, Δ. Μπάστας Ὀκτωνιά 60, Σάβ. Παπαδωροθέου Ἐφύρα Ἡλείας 50, Χ. Κανοτίδης Ἀθῆναι 20, ἱερομ. Γρηγόριος, Ν. Φλώκος, Κ. Λιόλιος, Δ. Καραμπέτος Ὀκτωνιά ἀνά 10, Δ. Καραμανλῆς Καψόχωρα Κασσάνδρας 50, ἱερ. Ἀντ. Δρακονταειδῆς Ληξούριον 50, Χρ. Δ. Μπάστας Ὀκτωνιά 60, Ἡλ. Εὐθυμίου Ἱερισσὸς 30, Κ. Μητρόπουλος Ἀθῆναι 20.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν μετὰξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Κοζάνης κ. Κωνσταντίνος, Ξάνθης κ. Ἀντώνιος καὶ Μιλητουπόλεως κ. Ναθαναὴλ καὶ οἱ κ. κ. Β. Παπαρρηγόπουλος ὑπουργὸς Β. Ε., Κ. Κωνσταντόπουλος διοικητὴς Ἀγ. Ὄρους, Γούλας νομάρχης Χαλκιδικῆς, Λεβίδης νομάρχης Ἀλεξανδρουπόλεως, Πηλιαρὸς λιμενάρχης Θεσνίκης, Τσοῦρκας καὶ Πασχαλινόπουλος δ)ταί Β. Ε., Σαραφιανὸς βουλευτὴς Χαλκίδης, ἀρχιμ. Ἀθαν. Σφουγγατάκης καθηγ. Ἀθωνιάδος Σχολῆς, μον. Λεόντιος Ἱ. Μονῆς Λογγοβάρδας, οἱ φοιτηταὶ Θεολ. Πανεπιστ. Ἀθηνῶν Δημ. Σαμαρτζῆς ἐξ Ἀταλάντης, Χ. Δημητρακάκης ἐκ Κρήτης, Γ. Ἀποστολάκης ἐκ Κρήτης, Θ. Ναγιάμα ἐξ Ὀγκάντας Ἀφρικῆς, καὶ Κεφέλεβ Ζελεκὲ ἐξ Αἰθιοπίας, Γ. Λαμπρόπουλος Ἐμπ)κῆς Ἐνώσεως Θεσνίκης, Ἀλ. Σιπητάνος δικηγ. μετὰ τοῦ νιοῦ του ἐκ Θεσνίκης, ἱερομ. Θ. Σαμουὶ ἐκ Αὐστραλίας, Γ. Χατζηαντωνάκης, Ἱ. Χατζηπᾶνος, Γ. Ἀντωνιάδης, Σ. Τσιγκόγλου, Ἱ. Εὐπραξιάδης ὀρειβάται ἐκ Θεσνίκης, Σ. Lopez ἱατρὸς Ἀργεντ., Αἰ. Mattioli ζωγράφος Ἰταλ., Β. Kolin ἀρχιτέκ. Ἀμερικ. Ἐμ. Σκούρας συν)ρχης ἐ. ἀ., Ν. Μητσούλας πρωτοδίκης, Α. Πολίτης ἀνωτ. ἀξ)κὸς πεζ., Π. Παπασπυρόπουλος ἀνωτ. ἀξ)κὸς Χωρ)κῆς ἐ. ἀ., Ι. Ζαμάνης ἱατρός, Ν. Καραλᾶς Τραπεζ. ὑπάλ. ἐξ Ἀθηνῶν, Δ. Χατζημηνάογλου, Ι. Τασόγλου, Α. Ἰγνατιάδης, Δ. Ραφαὴλ ἐκ Θεσνίκης, G. Driebe ἐπιστήμων Γερμανός, Ν. Παπαδόπουλος καθηγ., Β. Ἰωαννίδης φοιτ., Γ. Ζωγράφος φοιτ., Κ. Κιοσπικιόλης φοιτ., Κ. Χατζηδημούλας δικηγ., Γ. Τσομῆς δασολόγος ἐκ Θεσσαλονίκης, Μ. Τσακοῦ ἐποδιτῆς Γραφ. Πληροφοριῶν Η. Π., Μ. Πάρκερ Ταγματάρχης Ἀμερικ. Στρατοῦ, Ἐρ. Ραγιάλα λοχ. Ἀμερ. Στρατοῦ, Ο. Σμιολγούντ καθηγητὴς Κολλεγίου «Ἀνατόλια» ἐκ Θεσνίκης, ἀρχιμ. Ἀλέξ. Χασάπης ἐκ Κύπρου, Σ. Σουρίας ἐκ Π. Φαλήρου, Π. Βονιτόπουλος, Π. Κατηφόρης, Π. Ματορίκας τραπζ. ὑπάλ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀχ. Ἀχιλλέως φοιτ. ἐκ Κύπρου, ἱερομ. Σ. Καργιόπουλος, Π. Λαμπίρης φοιτ., Γ. Γιαννακόπουλος τμημ. Δήμου. Σ. Χατζηανδρέας δικηγ. ἐκ Θεσνίκης, Κ. Εὐρυγέννης καθηγ. ἐκ Φλωρίνης, Σ. Σταματέκος ξυλέμπορος ἐκ Καβάλας, ἱερ. Γεράσιμος Γραμ. Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους. Δ. Δαμάκης φοιτ. ἐκ Θεσνίκης, S. Matie, D. Kuleri, Au. Matie & F. Michel Γάλ. φοιτ., ἱεροδ. Παῦλος Μεν)σσογλου φοιτ. Χάλκης, Β. Pierre Γάλ. φοιτ., G. Walbuer & Hor. Sefinairtji Αὐστριακοὶ φοιτηταὶ κ. ἄ.

ΑΝΩ: Ὁ ἐρημίτης μοναχὸς ἀντὶ ἀνθοδοχείων καὶ ἀνθέων, εἰς τὸ μικρὸν καὶ κατάξηρον προαύλιόν του, ἔχει σειρὰν νεκροκεφαλῶν τῶν προαπελθόντων ἀδελφῶν του καὶ βλέπων αὐτὰς ἔχει συνεχῶς τὴν μεγαλυτέραν φιλόσοφον σκέψιν, τὴν ἐντὸς ὀλίγου ἀναχώρησίν του δι' ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτοὶ ἀναπαύονται.

ΚΑΤΩ: Τὸ δεξιὸν τμήμα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παύλου. Ἄνωθεν δεξιὰ ὑψοῦται ὑπερηφάνως ἡ νοτιὰ βραχώδης κορυφὴ τοῦ κυρίως Ἄθω εἰς ὕψος 1.850 μ. ἀπὸ τῆς Μονῆς.

